

Eğitimdeki gericileşme ve TÜSİAD'ın serzenişleri

AKP kurmaya çalıştığı "sosyal ve kültürel iktidar" için eğitimde gerici uygulamaları arttırırken, hizmet ettiği sermaye sınıfı için de meslek liselerini, meslek yüksekokullarını, mühendislik fakültelerini patronların arka bahçeleri, ucuz işgücü depoları haline getirmeye çalışmaktadır. TÜSİAD burjuvazisi ise mesleki eğitim alanındaki bu politikaların mimarıdır. Onun eğitimdeki nitelik düşüşü ve dinsel gericileşme hakkındaki söylemleri ise ikiyüzlülüğün başka bir şey değildir.

s.15

Üniversitelerde yeni mücadele yılı

Bu sene hocasızlıktan dolayı birçok bölümün kapatıldığı üniversitelerle, artan yasaklarla, yoğunlaşan dinci-gerici uygulamalarla ve birçok şeye yapılan zamlar ile karşı karşıyayız. s.17

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 35
15 Eylül 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak11.net

2019 seçimlerine dair hesaplar başladı...

Dikta rejimi ancak sınıf mücadelesiyle yıkılabilir!

Reza Zarrab davası ve AKP'nin zayıf karnı

Erdoğan ve AKP'liler 17-25 Aralık dosyasındaki rüşvet ve yolsuzluklarla ilgili konuyu kapattıklarını düşünürken pislikleri yine karşlarına çıktı.

Kadına eşitlik sunan sosyalizm!

Bir yanda eşitsizliğe dayalı kapitalizm, diğer yanda eşit bir dünya sunan sosyalizm... Büyük devrimin 100. yılında yüzümüzü gerçeğe dönmenin vaktidir!

Bağımsızlık referandumu ve Kerkük sorunu

Her ulusun istediği biçimde yaşama hakkı olduğu gibi Kürt ulusunun da özerklik, federasyon ve bağımsızlık biçiminde yaşama hakkı vardır.

Ekim Devrimi 100. yılında... Yeni insanın inşasında eğitim

s.12

Deyr ez-Zor savaşı, emperyalistler ve PYD

s.18

2019 seçimlerine dair hesaplar başladı...

Dikta rejimi ancak sınıf mücadelesiyle yıkılabilir!

Sermaye sınıfının T. Erdoğan AKP'si eliyle devam eden saldırılarını durdurmanın tek yolu eksenini işçi sınıfının tuttuğu, ana gövdesini sınıf ve emekçi kitlelerin oluşturduğu güçlü bir toplumsal harekettir. Diğer bir deyimle dikey kamplaşmalar değil, sınıf eksenli saflaşma ve sınıf mücadelesidir. Son 15 yıl dahi bunun böyle olduğuna kuşku bırakmadığına göre, öncelik de bu hareketi örgütlemek olmalıdır. Bu mücadelenin ufku, dikta rejimi yıkmakla sınırlı kalmamalı, din bezirganlarının yeşerdiği kapitalizm bataklığını kurutma hedefini de kapsamalıdır.

“Olağan” koşullarda geçerli olan burjuva hukuku, emperyalistlerle büyük burjuvazi tarafından iktidara taşınan siyasal islamcılar eliyle rafa kaldırıldı. Artık Ortaçağ kalıntısı zihniyetin zorbalığının yasaları işliyor. Dinci-faşist tek adam dikta rejiminin tahkim edilebilmesi için zorbalığın yasa olması gerekiyor. Son yıllarda düzenin işleyişi tam da bu temele oturtuldu.

Toplumun çoğunluğu T. Erdoğan AKP'sine biat etmedi, kendi rızasıyla etmeyeceğini de farklı şekillerde belli etti. Dinci sermaye iktidarı, artık ikna yoluyla rıza imal edemediği için kaba şiddetin araçlarına bel bağlıyor. Vuruyor, kırıyor, öldürüyor, işten atıyor, hapse tikiyor, yasaklıyor, linç ediyor, açlıkla terbiye etmeye çalışıyor vb...

Bu tablo, sistemin adaletsizlik üzerine kurulu olduğu gerçeğinin toplumun önemli bir kesimi tarafından fark edilmesini ve düzen kurumlarından umut kesmesini beraberinde getirdi. Baskı ve zorbalığa karşı biriken tepki, T. Erdoğan AKP'sinden kurtulma isteğini güçlendirdi. Siyasal islamcılarının 16 Nisan referandumunda hezimete uğramaları, CHP'nin “Adalet Yürüyüşü” finali olarak gerçekleştirdiği Maltepe Mitingi'ne milyonların katılması, bu eğilimin belirgin dışa vurumları oldu.

Toplumda biriken tepkiyi potasında eritmeye çalışan CHP, “Adalet Kurultayı” ile bu yöndeki çabasını sürdürdü. 2019 seçimlerine hazırlık kapsamında bu çabanın farklı araç ve etkinliklerle devam ettirileceği ifade ediliyor. Düzen solu tarafından gerçekleştirilen bu “çıkışlar”, solun belli bir kesiminde de umut yaratmış görünüyor. Siyasal islamcılarının gemi azya almalarına dur diyemeyenler, başka bir güçten, CHP'den medet umuyorlar. Bu, siyasal çatışmalarda sık rastlanan bir durumdur. Bu tutumu, demokrat küçük-burjuvazi ile sol eğilimli orta sınıfların, burjuvazinin “sol kanadı” olan CHP'ye umut bağlamaları şeklinde

değerlendirmek mümkündür.

2019 seçimlerine umut bağlamak, siyasal islamcılarının içi boş bir kabuğa çevirdikleri kurumlara dayanarak hedefe ulaşılabilceği varsayımına dayanıyor. Düzenin hukukunu rafa kaldıran dikta rejim, düzen kurumlarının başına değme dalkavuklarını yerleştirmiş bulunuyor. “Resmi görevli dalkavuklar” yasalara değil, “velinimetleri” olan efendilerine bağlıdır. Kararları ya da icraatları efendilerinin çıkarlarına göre şekilleniyor. T. Erdoğan AKP'si, bu sayede hezimete uğradığı 7 Haziran seçimlerini yok hükmünde saymış, referandum yenilgisini hile/hurda ile kazanıma çevirmiştir. Bu ve benzer icraatlar, düzenin kurumlarına dayanarak siyasal islamcılarını yenilgiye uğratmanın koşullarının kalmadığını ortaya koyuyor.

Tek adam diktasını tahkim eden, dinin “kutsal sosu”na bulanmış ilkel zihniyetlerini topluma dayatan, etraflarındaki dalkavukları beslemek, tetikçilerini finanse etmek için yağma sistemi kuran bu iktidarı salt düzenin kurumlarıyla alaşağı etmek, en azından verili koşullarda mümkün değil. Kapitalizmin bataklığında yeşeren dinci gerici akımın biat etmeyen toplum kesimlerine karşı devam eden taarruzunu durdurmak ancak güçlü bir toplumsal hareketle mümkündür. Zira bu koşullarda sandıkta yenilgiye uğratılsa bile, “zorun hukuku”na dayanarak seçim sonuçlarını yok hükmünde sayabilir. 7 Haziran ve 16 Nisan'da olduğu gibi...

Din bezirganı, inanç sömürücüsü AKP iktidarının taarruzunun bir an önce durdurulması elbette büyük bir önem taşıyor. Zira bu iktidar baskı ve zorbalıkla yetinmiyor. Aynı zamanda ilkel zihniyetini zorla benimsetmeye çalışıyor ve buna bağlı olarak işçi sınıfıyla emekçilere kaba köleliği dayatıyor. Geline aşamada salt seçimlerle söz konusu taarruz durdurulamaz. Bu, ancak grevlerle, gösterilerle, direnişlerle gücünü ortaya koyan bir top-

lumsal hareketle sağlanabilir.

Önemle altını çizelim, bu sınırları aşmayan bir mücadele işçi sınıfıyla emekçilerin sorunlarının kaynağına, yani kapitalizme dokunmamak anlamına gelir. Oysa siyasal islamcılık dahil her tür gericiliğin, baskının, sömürünün kaynağı bizzat bu sistemdir. Sorunların kapsamlı ve kalıcı çözümü için, kapitalizmle hesaplaşmaktan başka seçenek yok. O halde mücadele, dikta rejimiyle birlikte, bu rejimi yaratan sistemi de hedefe çakmalıdır.

İşçi sınıfıyla emekçilerin 2019'u bekleyerek, seçimlere umut bağlayarak kazanacakları bir şey yok. Tersine, bu gidişata bugünden dur demenin yollarını aramak durumundadırlar. Bu yollar bulunup açılana kadar sömürü ve kölelik günden güne daha katmerli bir hal almaya devam edecek. Dinci sermaye iktidarının fütursuz icraatlarının ardı arkası gelmiyor. İşçi sınıfı buna dur diyene kadar da gelmeyecektir.

İşçi sınıfının, emekçilerin, toplumun baskı ve ayrımcılığa maruz kalan diğer kesimlerinin seçimlere umut bağlayarak zaman tüketme lüksleri bulunmuyor. Kendini tahkim eden dikta rejim, emekçilerin desteğini alan güçlü bir sınıf hareketiyle çelmelenip yıkılana kadar icraatlarına devam edecek. Zira bekası bu icraatların sürekliliğine bağlıdır.

Sermaye sınıfının T. Erdoğan AKP'si eliyle devam eden saldırılarını durdurmanın tek yolu eksenini işçi sınıfının tuttuğu, ana gövdesini sınıf ve emekçi kitlelerin oluşturduğu güçlü bir toplumsal harekettir. Diğer bir deyimle dikey kamplaşmalar değil, sınıf eksenli saflaşma ve sınıf mücadelesidir. Son 15 yıl dahi bunun böyle olduğuna kuşku bırakmadığına göre, öncelik de bu hareketi örgütlemek olmalıdır. Bu mücadelenin ufku, dikta rejimi yıkmakla sınırlı kalmamalı, din bezirganlarının yeşerdiği kapitalizm bataklığını kurutma hedefini de kapsamalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/35 * 15 Eylül 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak11.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Reza Zarrab davası ve AKP'nin zayıf karnı

17-25 Aralık dosyasındaki rüşvet ve yolsuzluklarla ilgili kişileri aklayarak, tartışmalara yayın yasağı getirerek ve delilleri ortadan kaldırarak konuyu kapattıklarını düşünürken pislikleri yine karşılırlarına çıktı. Bu tablo, Erdoğan ve AKP'sinin kaygılarını giderek daha da arttıracaktır.

Erdoğan ve AKP'sinin zayıf karnı olan 17-25 Aralık'ta ortaya saçılan rüşvet ve yolsuzluklarla ilgili dosyalar bir türlü peşlerini bırakmıyor. Reza Zarrab (Rıza Sarraf) ve Halkbank Genel Müdür Yardımcısı Hakan Atilla'yı tutuklayan ABD, en son eski Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan için de tutuklama kararı aldı. İran'a uygulanan yaptırımları ihlal, ABD bankacılık sistemine karşı dolandırıcılık, para aklama gibi suçlamalarla ABD'de tutuklu yargılanan Reza Zarrab'ın davasına "yasak işlem ve rüşvet" suçlamasıyla sanık olarak eklenen Zafer Çağlayan ve eski Halk Bankası Genel Müdürü Süleyman Aslan ile Genel Müdür Yardımcısı Levent Balkan için resmi tutuklama emri verildi. Böylece söz konusu davada sanık sayısı, ikisi tutuklu olmak üzere 9 kişiye çıktı.

Dosyada sanık isimleri yanında "ve diğer hükümet yetkilileri" ifadesinin geçmesi için daha da boyutlanacağını gösteriyor. Zira davanın hakimi, davaya Çağlayan'ın da dahil edilmesiyle "dosyanın seyrinin değiştiğini", söz konusu iddianame ile bir devlet kuruluşu olan Halk Bankası'nın "kurum olarak öne çıktığını" ifade ediyor. Dava dosyasında, görseller ve Türkiye'de AKP'lilerin oylarıyla yakılması kararı alınan tapelerin de yer aldığı 400 sayfalık 17 Aralık fezlekesi yer alıyor. Türkiye'de kapatılan ve yayın yasağı getirilen bu dosyanın elektronik olarak Amerikan Federal Adalet Sistemi'nde ve kamuya açık halde bulunması, haliyle Erdoğan ve AKP'lilerde ciddi kaygılara neden oluyor.

Türkiye'de aklanan, ödüllere mukafatlandırılan, haklarında takipsizlik kararı verilen bu isimlerin tutuklanmasını Erdoğan, "Türkiye'ye yönelik atılan bir adım" olarak niteledi. Zira artık kendilerine yönelik her türden eleştiriyi Türkiye'ye/milllete yönelik olarak kodlamayı bir tarz haline getirdiler. "Bu işlerin arkasından çok pis kokular geliyor. Rıza Sarraf olayı da öyledir, Halk Bankası Müdürümüzle ilgili konu da öyledir" diyerek konunun siyasi olduğunu belirten Erdoğan'ın konuşmasıyla birlikte diğer AKP'liler ve yandaş medya hemen savunma amaçlı saldırıya geçti.

İlk çıkışı, Reza Zarrab'a "ihracat ödülü" verenlerden biri olan Nihat Zeybekçi yaptı. Çağlayan'a sahip çıkarak, onun "Türkiye'nin çıkarlarının aleyhine bir şey yapmadığı"ni savundu. Başbakan Yardımcısı ve Hükümet Sözcüsü Bekir Bozdağ ise "Sayın Bakan

(Zafer Çağlayan), Türkiye Cumhuriyeti devletinin çıkarlarını korumuştur. Bunu yaparken de hem Türkiye'mizin hem de uluslararası hukukun yasalarına uygun bir şekilde görevini yapmıştır. Burada çok farklı bir şey var, bunu hep beraber takip ediyoruz ve kirli bir oyunun bir parçası bu. Ortada delil yok, onun üzerinden giden bir hadise var" dedi.

Yandaş basının savunması da içlerine düştükleri panik halini gösterdi. Türkiye'de özellikle OHAL ilanından bu yana artan hukuksuzluklarla birlikte düşünüldüğünde hayli komik kaçan bir gerekçeyle; "dinleme kayıtlarından hareketle bu davanın açıldığını, bunun da hukuki olmadığını" savundu. Çoğu bunun Türkiye'ye yapılmış bir saldırı ve aynı zamanda şantaj olduğunu yazdı. Kimisi Erdoğan'ın yurt dışına çıkmamasını öğütledi vb. Özetle bir panik-kaygı havasıyla ağız birliği sürdü.

İddianamede yer alan bilgiler dinici-gerici iktidarın nasıl bir bataklıkta yaşadığını, düzenlerini hangi yollarla sürdürdüklerini özetliyor. Zafer Çağlayan iddianamede ABD'nin İran'a karşı uyguladığı "ambargoyu delmek için kurulan şebekenin elemanı" olarak gösteriliyor. Çağlayan'a, "İran ambargosunu delmek için ABD yönetimi yetkililerine yalan söyleme, milyonlarca dolarlık yasadışı işlemlerle bağlantılı fonları aklama; bu işlemlerin asıl niteliğini gizleyerek çeşitli finansal kurumları aldatma" suçlamaları yöneltildi. Çağlayan'ın, "ambargoyu delme

planının gelirlerinden nakit ve mücevher olarak on milyonlarca dolarlık rüşvet aldığı, öteki sanıkların bu planı uygulamak için attığı adımları onayladığı ve bilinçli olarak planı koruduğu" savunuldu.

Oysa 2012 yılında Amerika'nın İran'a yaptırımları konusunda Çağlayan; "Amerika'nın yaptırımları, Amerika'nın kendisini bağlar. Bizim çok taraflı uluslararası anlaşmalarımız var. Bizim taraf olduğumuz bu anlaşmalar bizi bağlar. AB'nin yapmış olduğu açıklamalar bizi bağlamaz. Çünkü AB üyesi değiliz" demişti. Ancak Zarrab Davası başladığından beri ABD'ye gidememesi de bu efelenmelere kendisinin de inanmadığını gösteriyor.

Erdoğan ve AKP'liler "adli yargıda başarısız darbe girişimi" olarak kodladıkları 17-25 Aralık dosyasındaki rüşvet ve yolsuzluklarla ilgili kişileri aklayarak, tartışmalara yayın yasağı getirerek ve delilleri ortadan kaldırarak konuyu kapattıklarını düşünürken pislikleri yine karşılırlarına çıktı. Bu tablo, Erdoğan ve AKP'sinin kaygılarını giderek daha da arttıracaktır. Zira rüşvet ve yolsuzluk batağında hep birlikte nemalanırken, işler kötüye gidince kime güvenecekleri belli olmadığı için, şu an hep bir ağızdan savunmadalar. Zira çorap söküğü misali işin kendilerine de ulaşacağını gayet iyi bildiklerinden, başka fire vermek istemiyorlar.

Bunu daha Yüce Divan tartışmaları gündemdeyken görmüştük. O zamanlar Ankara kulislerinde Zafer Çağlayan'ın

Erdoğan'la görüşerek, "Gideceksek hep beraber gideriz. Peşimizden Bilal de gelir" dediğinin konuşulduğu unutulmuş değildir. Benzer bir çıkışı ismi dosyada geçen bakanlardan olan Erdoğan Bayraktar yapmıştı. Bayraktar 17 Aralık operasyonunun ardından, "suçlandığı işlemlerin büyük bölümünü dönemin Başbakanı Tayyip Erdoğan'ın onayıyla yaptığını, kendisiyle birlikte Erdoğan'ın da istifa etmesi gerektiğini" söylemişti.

Şimdilik Erdoğan, Zarrab davasına Zafer Çağlayan'ın da dahil edilmesini Türkiye'ye yönelik bir saldırı olarak kodladı ve ardından Trump ile telefonda da görüştü. Zaten daha önceki görüşme konularından biri de yine Zarrab davasıydı. Bunun önemli bir "dış politika konusu" haline gelmesi, Erdoğan'ın meseleyi ne denli ciddiye aldığını da gösteriyordu. ABD ile ortada ne tür kirli pazarlıklar döndüğü henüz kamunun bilgisi dışındadır. 17-25 Aralık operasyonuna din bezirganları koalisyonundakilerin beraber yüzdükleri düzen bataklığındaki iç iktidar çatışmaları yol açmıştı. Şimdi o dosyalar daha farklı yünden ama aynı minvalde ortaya çıkıyor.

Erdoğan "haklıdır"; çok pis kokular gelmektedir. Yolsuzluk ve rüşvet içinde iş gören Erdoğan ve AKP'si gerçeği bir kez daha ifşa olmuştur. Sömürü, rüşvet ve yolsuzluklar düzenine karşı mücadelesinin aciliyeti bir kez daha ortaya çıkmıştır. Gerçek bir hesap sorma ise işçi ve emekçilerin mücadelesiyle gerçekleşecektir.

Gerginliğe dayalı siyaset ve gerginliğin pazarlanması

Erdoğan AKP'si kurduğu saltanatı devam ettirmek için baskıya, OHAL'e, hukuksuzluklara, savaşa başvurduğu kadar toplumsal meşruiyetini de yitirmemeye çalışmaktadır. Bunun için de kitleleri kendi çıkarları doğrultusunda taraflaştırmakta; yarattığı suni gündemler ve gerginlikler ile yönlendirmektedir.

Almanya-Türkiye gerginliği sürekli ve karşılıklı olarak körüklenen ve kitleleri manipüle etmek için kullanılan bir gündem haline geldi. İç siyasette ve uluslararası planda ülkeler kendi çıkarları doğrultusunda külhanbeylik yapmakta ve naralar atmakta beis görmüyorlar. Zira ekonomik ilişkiler devam ettiği sürece, arada bir ilişkileri germek her iki taraf için de iç siyasete malzeme üretmek anlamına geliyor. Erdoğan kitleler nezdindeki "dik duruş" pozlarını bu içi kof, maddi zeminden yoksun çıkışlarına ve yandaşlarının bunları propaganda edebilmelerine borçlu. Her ayağa kalkışının ardından yerine oturuyor olması gözden kaçırıldığı oranda ve ekonomik ilişkiler zarar görmediği müddetçe bu gerginliklerden kârlı da çıktılar şimdiye kadar.

HER DAİM GERGINLIK VE PAZARLAMA

Tayyip Erdoğan'ın, İsrail Devlet Başkanı Simon Peres'e "one minute" çıkışı ve bir gün bile geçmeden yaptığı "U" dönüşü; Rus uçaklarının düşürülmesi üzerinden esip gürlemeler ve sıkışınca özür dilenmesi; hükümet temsilcilerinin gerçekleştirdikleri Almanya çıkışları ve ekonomik ilişkiler zedelenmesin diye ara ara geri adım atıp gerginliği dengelemeye çalışmaları vb... Bütün bunlar Erdoğan AKP'sinin gerginlik üzerine kurduğu siyasetin yansımalarıdır.

Erdoğan AKP'si iç siyasette de sürekli kendi taraflaşmasını ve gerginliklerini yaratıyor, bunların üzerine binip toplumu taraflaştırıp düşmanlaştırıyor ve kendisini çıkış/çözüm odağı olarak sunabiliyor. Bu çok iyi bir kendini pazarlama taktiği olarak karşımızda duruyor. Tayyip Erdoğan ve müritleri, gerginliği pazarlamakta hayli maharetliler. AKP tabanına Almanya'nın Türkiye'yi kışkırdığı em-

poze edilebildiği ölçüde, yaşanan her gerginlik vesilesiyle; Türkiye'nin büyüdüğü, Almanya'ya rakip olduğu ve bunu da Erdoğan'ın başardığı türünden bir pazarlama taktiğini devreye sokuyorlar. Ve bu taktik AKP tarafından bütün seçim dönemleri ile toplumsal desteğe ihtiyaç duyduğu siyasal süreçlerde kullanılıyor.

HİÇBİR KOŞULDA ZEDELLENMEYEN EKONOMİK İLİŞKİLER

Almanya AB'ye yön veren ülkelerin başında yer alıyor. Almanya'nın tavrı AB ülkeleri için de belirleyici oluyor. Başta Almanya olmak üzere AB ülkeleri, Türkiye pazarını kullanmakta ve ucuz iş gücünü sömürmektedir. Yaşanan gerginliklere rağmen bu noktada hiçbir sorunun yaşanmıyor oluşu, bütün bu gerginliklerin ikiye bölünmüşlüğüne öte bir anlam ifade etmediğini göstermektedir.

Emek sömürsüne, özel mülkiyete ve pazar ekonomisine dayalı kapitalist sistem için bunların devamlılığı ve güvenliği her şeyin üstünde gelmektedir. Türkiye'nin bu temellerde Almanya ile rekabet etme durumu olmadığı koşullarda ekonomik bir çekişmenin de olmadığı açıktır.

Bütün bu gerginliğe rağmen Alman tekelleri AKP döneminde Türkiye pazarını genişletmiş, aldıkları teşvikler ve ihalelerle ihya edilmiştir. Sürekli olarak daha fazlasını istemekten de geri durmamaktadırlar. Türkiye'nin bütün çıkışlarına rağmen Alman tekellerini hoşnut etmek için elinden geleni yapıyor oluşu kendi ikiye bölünmüşlüğüne göstermektedir. Bosch'un Türkiye'de en fazla teşvik alanlardan olması, gerginliğin had safhada olduğu dönemde büyük bir ihalenin Siemens'e verilmesi, Binali Yıldırım'ın

Türkiye'deki Alman tekellerin temsilcileriyle bir araya gelip güvence vermesi adeta başka söze gerek bırakmamaktadır. Yatırımları 20 milyar avroyu bulan, Türkiye'nin ihracatında 10 milyar dolarlık payı olan 19 Alman şirketinin taleplerinin hayata geçirilmesi için ellerinden geleni yapacaklarının sözünü verdikleri toplantı, iç siyasete malzeme ettikleri gerginliğin ekonomik sonuçlarını en aza indirme çabasıdır.

TÜRKİYE-ALMAN GERGINLIĞI VE SİLAH ANLAŞMALARI

Bütün bu gerginliklerin yanında Almanya, Türkiye'ye sürekli silah satmaktadır. Alman silah tekelleri için Türkiye büyük bir pazardır. Yılbaşından bu yana 99 silah anlaşmasına onay verilmiştir. Her ne kadar 12 Eylül günü Alman Dışişleri Bakanı tarafından "silah sevkiyatını durdurduk" açıklaması yapılsa da anlaşmaları iptal ediyoruz denmemekte, sadece durdurdukları ifade edilmektedir. Alman tekeli Rheinmetall'in BMC Türk ile birlikte Türkiye'de panzer fabrikası kuracak olmasına ilişkin olarak Alman devletinin "özel yatırımlara karışamayız" açıklaması da olaya ayna tutan bir başka veridir.

ALMANYA'DA YAKLAŞAN SEÇİMLER

Şüphesiz Almanya'nın hamleleri basit bir yapay gündem ürünü değil. Fakat tekellerin temsilcisi Alman politikacıların, genelde duydukları rahatsızlığın yanında yaklaşan seçimleri de düşündükleri açıktır. Alman burjuvazisinin temsilcileri bir yandan Almanya'daki göçmen seçmen kitlesini düşünmekte, bir yandan da Türkiye ile yaşanan gerginlik üzerinden güçlü Almanya pozları verme derdinde-

dirler. Alman işçi-emekçilerini manipüle etmeye çalışmakta, sınıfsal bir çıkışı ve tavrı seçimler öncesinde tehlike olarak görmektedirler. Alman hükümeti, Alman işçi sınıfının, çalışma ve yaşam koşulları üzerinden harekete geçmesinin ve siyasal tercihlerini belirlemesinin önüne geçmek adına gerginliği ve aynı zamanda milliyetçiliği körüklemekte, Türkiye'deki dinci gericiyi ve hukuksuzlukları öne çıkararak bütün bunlara demokrasi kılıfını geçirebilmektedir. Ancak her biri birer seçim yatırımı olan bu çıkışların göz boyamadan öte bir anlamı yoktur.

Erdoğan var olduğu sürece Türkiye'nin AB sürecinin askıya alınmasından Gümrük Birliği'nden çıkartılması tehditlerine kadar Alman hükümeti hem kendi iç siyasetine hem de Türkiye'nin iç siyasetine yön vermeye çalışmaktadır. Seçimlerin ardından sessiz sedasız Türkiye'ye silah sevkiyatının başlaması, ilişkilerin de normale -kabul edilebilir gerginlik sınırlarına- dönmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Tersinden Erdoğan AKP'si de Almanya'daki seçimler yaklaşırken Hristiyan Demokratlar'a, SPD'ye ve Yeşiller'e oy vermeyin çağrısı ile Almanya'nın iç siyasetine müdahale ediyor pozlarına bürünmektedir. Bu çağrının bir kıymeti harbiyesinin olmadığı açıktır. Ve ancak Erdoğan'ın ip üstünde duran koltuğunu bulduğu her olanağı değerlendirerek sağlamlaştırma çabası sınırlarında bir anlama sahiptir. İşin ilginç yanı, tüm bunları alenen yapan, yani Almanya seçimlerine doğrudan müdahale eden AKP şefi, bir yandan da "Erdoğan'ı niye karıştırıyorsunuz, Erdoğan'dan ne istiyorsunuz" mealinde efelenerek pişkinlikte zirve yapabilmektedir.

Sonuçta İsrail'e, Rusya'ya, Almanya'ya kafa tutan adam pozları Türkiye'de çok satmaktadır. Erdoğan AKP'si kurduğu saltanatı devam ettirmek için baskıya, OHAL'e, hukuksuzluklara, savaşa başvurduğu kadar toplumsal meşruiyetini de yitirmemeye çalışmaktadır. Bunun için de kitleleri kendi çıkarları doğrultusunda taraflaştırmakta; yarattığı suni gündemler ve gerginlikler ile yönlendirmektedir. Burjuva siyasetinin vazgeçilmezi olan bu tutumları boşa düşürecek olan ise işçi ve emekçilerin kendi siyasal hedefleri doğrultusunda hareket etmeleridir. İşçi sınıfı bağımsız devrimci siyasal bir güç haline geldiğinde egemenlerin yalana ve aldatmaya dayalı politikalarının hiçbir hükmü kalmayacaktır.

Kontrgerillanın yeni katliam aracı: SİHA

Temel hak ve özgürlüklerin sürekli ihlal edildiği, anti demokratik faşizan uygulamaların, baskıların sürekli artan bir şekilde hep gündemde olduğu, yargısız infazların pervasızca yapıldığı Türkiye’de burjuva hukukun bile hiçbir değeri yok. İnsan haklarına dair kendi anayasasına koyduğu maddeler bile uygulanmıyor.

MEVCUT HUKUK SİSTEMİ RAFA KALDIRILDI

Her ne kadar hâlâ başta Erdoğan AKP’si ve sermaye devletin diğer savunucuları tarafından Türkiye’nin bir hukuk devleti olduğundan bahsedilse de artık bu sözlerin bir inandırıcılığı olmadığı daha geniş kesimlerce biliniyor. Aslında şu haliyle bile fazlasıyla anti-demokratik ve baskıcı olan, hak ve özgürlükleri reddeden hukuk sistemi, görünürdeki hukuki düzenlemelerine ihtiyaç duymuyor.

Silahlı insansız hava araçları (SİHA), bu hukuk sistemindeki yakalama, yargılama, savunmaya yönelik hükümlerin aslında gerçekte var olmadığını bir kez daha kanıtlamaktadır. Artık SİHA’lar sayesinde yargısız infazları meşrulaştırmak için kullanılan “çatışma çıktı, silahla karışıklık verdi, teslim ol çağrılarına, dur ihta-

rina uymadı” gibi yalanlara gerek duyulmuyor. Yargısız infaza uğramak, katledilmek için SİHA’ların kamerasına takılmak yeterli. İnsanlar artık görüldüğü yerde öldürülebilecek.

Dağlarıyla, vadileriyle, tüm yaşam alanlarında, kendi yurtlarında özgürce dolaşma hakkı bu sayede Kürt halkının elinden alınmış oluyor. Zaten haklı ulusal istemleri nedeniyle “terörist” olarak kodlanan Kürt halkının bireyleri SİHA’ların kamerasına takıldığında, SİHA’lara komut veren kişi düğmeye bastığında yargısız infaz gerçekleşmiş olacak. Erdoğan AKP’sinin SİHA’lar sayesinde işlenen cinayetleri gündeme getiren CHP’li Sezgin Tanrıku’na yönelik öfkelerinin gerisinde ise işte bu açık cinayetler var. Öte yandan bu kontrgerilla ölüm makinelerini Erdoğan’ın damadı Selçuk Bayraktar’ın üretip Türk ordusuna satmış olması da ayrıca dikkate değerdir.

Vaktiyle Erdoğan’ın “bizim dönemi-mizde faili meçhul cinayetler olmamıştır” iddiasının ne kadar sahte olduğunu bu cinayet şebekesi bir kez daha yalanlamıştır. Tıpkı Uğur Kaymaz’da, tıpkı Roboski’de ve bölgedeki diğer birçok katliamda olduğu gibi tüm bu cinayetlerin faileri meçhul bırakılmıştır. SİHA’ların

işlediği cinayetlerde de asıl öldürme emrini veren kişi meçhul kalmakta, böylece faili meçhul cinayetler sürdürülmektedir.

BURASI AFGANİSTAN MI?

İnsansız silahlı hava araçlarının Amerikan emperyalizmi tarafından Afganistan, Pakistan, Yemen, Suriye gibi savaş bölgelerinde kullanıldığı, bu yolla sayısız katliam yapıldığı biliniyor. İnsan hakları bağlamında Amerikan ve dünya kamuoyunda da birçok tepkiye neden olan bu katliam araçları şimdi Türkiye’de, “terörle mücadele” gibi aynı gerekçelerle kullanılıyor. CHP’li Sezgin Tanrıku’nun bu cinayet makinelerinin “ancak savaş koşullarında kullanılabilir” sözüne, “ne demek istiyorsunuz, Türkiye’de bir savaş ve bu savaşın iki tarafı mı var” diyerek öfkelenen dünün AKP ve Erdoğan düşmanı, bugünün AKP ve Erdoğan yarıdakısı Soylu’nun bu sözlerini aslında Amerikan emperyalizminin bu silahları kullandığı yerler fazlasıyla yalanlıyor. Yani demek ki diğer savaş bölgelerindeki savaş koşulları Türkiye için de geçerlidir. Ancak SİHA gibi bu kontrgerilla ölüm makinelerinin ne dünyanın bir başka bölgesinde ne de Türkiye’de kullanılması meşrudur.

Tekirdağ F Tipi’nde savunma ve tedavi hakkı gasp ediliyor

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’nde devrimci, demokrat, yurtsever tutsaklar her geçen gün artan baskılar ve tek tip elbisenin çeşitli şekillerde uygulanmaya çalışılmasına karşı tepkilerini ortaya koyuyor.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’nde kalan tutsaklar mahkemeye veya hastaneye gidecekleri zaman, üstlerindeki kıyafetleri çıkarmaları, açıp veya kaldırıp göstermeleri isteniyor. Bunu kabul etmeyen tutsaklar mahkemeye veya hastaneye götürülüyor. Bu uygulamanın karşısında tutsaklar, “Savunma hakkımız engellenemez!”, “Tedavi hakkımız engellenemez!” sloganları atarak, kapı dövme eylemiyle karşılık veriyor.

Bu keyfi ve hukuksuz uygulama karşısında TKİP dava tutsağı Onur Kara, avlunun kapılarının kapatılma saati geldiğinde “Savunma ve tedavi hakkımız engellenemez!” sloganı atarak avluda oturma eylemi yapıyor. Onur Kara, gardiyanların zoru ile hücrelerine götürülene kadar eylemini sürdürüyor.

Ayrıca her görüş, telefon hakkı, savcılık vb. sonrasında cezaevi uygulamalarını protesto etmek için bir süredir oturma eylemi gerçekleştiren ve gardiyanların sürüklemesi ile zorla hücrelerine götürülen Onur Kara’nın telefon ile görüşme hakkı 2 aylık ceza ile engellendi.

Cezaevi uygulamalarını kabul etmeyen ve tepkisini ortaya koyan tutsaklara sürekli cezalar veriliyor. Tutsaklar baskılarla, zorla, keyfi engellemeler ile iradelerinin kırılmayacağı vurguluyorlar.

Tutsakların eline daha hızlı geçmesi için elden verilen yayınları uzun süredir kabul etmeyen Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’nde posta yoluyla gönderilenler de bir süredir kabul edilmiyor. Yaklaşık üç aydır sosyalist basın tutsaklara ulaştırılmıyor.

Onur Kara, eline en son *Kızıl Bayrak*’ın 21 Haziran tarihli sayısının ulaştığını ifade etti. Cezaevinde bir süredir maruz kaldıkları gecikmelere dair tutsaklar cezaevi yönetiminden duruma dair bilgilendirme istediler. Bayram tatili sonrasında ise, cezaevi yönetimi posta yolu ile ulaştırılan sosyalist basının kesinlikle tutsaklara verilmeyeceğine dair Adalet Bakanlığı’nın kararı olduğunu öne sürdü.

Ümraniye BDSP'den piknik

Ümraniye BDSP’nin, 10 Eylül’de gerçekleştirdiği piknikte gündemdeki siyasal sorunlar ele alınırken Ekim Devrimi’nin 100. yılında da sosyalizmin güncel olduğu vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından hep birlikte hazırlanan

kahvaltı sonrasında oyunlar oynandı, halaylar çekildi.

Ardından başlayan forum bölümünde ise hafta sonu tatili, fazla mesai, uzun çalışma saatlerini dayatan yasalar üzerine sohbet edildi. KHK ile ihraç edilen kamu emekçileri kendi sü-

reçleri üzerine aktarımda bulundu. Gericici eğitim müfredatından fabrikalarda yaşanan sorunlara kadar pek çok konu tartışılarak mücadelenin önemine değinildi. DLB ve MLB’liler de okullarda karşılaştıkları sorunları tartıştılar.

Metalde kazanımın anahtarı Metal Fırtına ve Greif'tir!

120 bini aşkın metal işçisini kapsayacak ve aslında Türkiye işçi sınıfının bundan sonraki çalışma ve yaşam koşullarını belirleyecek olan, sermayenin en örgütlü ve azılı grubu olan MESS ile yapılacak toplu sözleşme görüşmeleri gelip çatı. 2015 yılında metal işçisinin sendikası olan büyük bir kısmının, toplu sözleşme ve işbirlikçi sendikal düzenin temellerini sarstığı toplu sözleşme görüşmelerinin 2017 ayağı için yetkiler alındı. Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Çelik-İş sendikaları tarafından "temsili" edilecek metal işçilerinin sözleşmeden beklentileri ise geçen sözleşmelere nazaran daha büyük. Çalışma, dolayısıyla da yaşam koşullarının gittikçe köleleşmesine karşı 2015'te Metal Fırtına ile doruğa ulaşan metal işçisinin öfkesi bu sözleşme döneminde de -kendini henüz dışa vurmasa da- artarak devam ediyor.

2015 yılında ve sonrasında yaşananlar metal işçilerine moral ve çeşitli düzeylerde geçici haklar getirdi. Sonraki iki yıl içinde sermayenin çok yönlü ihtiyaçları doğrultusunda işçilerin kazanımları siyasal atmosferin yardımı ile kısa sürede biçildi.

Bu koşullar altında görüşmeler yakında başlayacak. Görüşmelerin hemen öncesinde metal işçisinin yansıttığı hava ve sermaye cephesinin kendini diken üstünde hissetmesinden dolayı sendikalar, işçileri etkisi altına almaya çalışmaya erkenden başladı. TİS hazırlığı adına göstermelik oyunlar ve açıklanan taslaklarla metal işçisi, sendikaların işbirlikçi-icazetçi iradelerine yedeklenmeye çalışıldı. Sermaye cephesi tedbiri elden bırakmadan fabrikalarda kıyımlara gitti, gitmeye devam ediyor. 2015 öncesinde yaratılan düzeni yeniden tesis etmenin yollarını arıyor. Sermaye OHAL ve sendikalara hakim anlayışları da bu amaçları doğrultusunda seferber ediyor.

Sermayenin tüm çabaları karşısında bir sınıf olarak metal işçisi hâlâ bir bütünlükten ve hazırlıktan yoksundur. Bu yoksunluk aşıldığında önemli eşiklerden biri olan sözleşme görüşmelerinde belirleyici olan, metal işçisi, dolayısıyla tüm işçi sınıfı olacaktır. Kendiliğinden tepkilerle sermayenin amansız saldırılarına karşı hamleler gerçekleştirip günlerce fabrikaları zapt etse de metal işçisinin kazanmasının ve yaşam koşullarını ileri düzeye çekebilecek talepleri elde etmesinin yolu örgütlülükte, bir sınıf olarak hareket etmesinden geçmektedir. Metal Fırtına ve sonrasında gerçekleşen ve sermayeyi sarsan çıkışlar, kazanmak için tek başına

Yaşanan deneyimler, bizlere kazanmak için gerekli olanın komiteler olduğunu göstermektedir. İşçilerin "söz, yetki, karar" hakkının hakim olduğu, sendikalardan bağımsız bölüm/fabrika komiteleri kazanmaya giden yolun fenerleri olacaktır.

yeterli değildir. Zira kazanmak için daha fazlası gereklidir. Kazanımın anahtarları ise sınıfın kendi deneyimlerinde saklıdır.

Fırtına günlerinde gördük ki birlikte karar almak, hareket etmek kazanıma giden yolun temel ayağıdır. Metal işçisi ne kadar birlik olursa o kadar kazanıma yakın olacaktır. 29 Ocak grev yaşağı karşısında Birleşik Metal-İş bürokratları, metal işçilerinin grev yaşağını tanıma tutumuna "söz, yetki, karar" hakkı tanımayarak, devletin gayri-meşru saldırısına meşruluk kazandırdı. Fakat Metal Fırtına'da inisiyatifin işçilerde olması durumu değiştirdi. Grev yasaklarına rağmen binlerce işçi onlarca fabrikada yasadışı grev yaptı. Yine önümüzdeki süreçte dikkate alınması gereken husus "söz, yetki, karar" anlayışı ile hareket ederek, inisiyatifin bürokratların eline bırakmaktır.

Sermayenin işçi sınıfı içerisindeki Truva atları olan sendika ağalarına karşı da tedbir elden bırakılmamalıdır. Yıllanmış bu bürokrat takımı işçi sınıfını aldatmakta alabildiğine maharetli hale gelmiştir. Yalandan toplantı, etkinlik vb. ile işçilerin bilincine kendi hedeflerini yerleştirip, sonra da oylamaya sunup boyun eğmeyi sınıfın "gericiliğine" mal ederler. Son yıllarda yaşananlar bu temeldedir. Hep beraber oylama yapmak inisiyatifin işçilerde olduğu anlamına gelmez. Ancak işçilerin kendilerini ifade ettikleri fabrika/bölüm komitelerinin varlığı, işçi inisiyatifinin göstergesidir. Eğer fabrika-

larda komiteler yoksa, orada demokrasi de yoktur.

Metal Fırtına'nın hemen dinmemesinin sebeplerinden biri de komitelerdir. Her ne kadar bilinç-örgütlülük düzeyi açısından yeterli olmasa da bu komiteler işçilerin ortak hareket edip, kararlar almasının mekanizmaları olmuştur. Bugünün sorunu bu komiteleri tekrar kurup bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmektir.

Kazanımın anahtarı ise şanlı Greif Direnişi'nin derslerindedir. Greif işçilerinin fabrikanın başından sonuna kadar kurulu olan ve işleyen komiteleri hem işçilerin eğitimi ve bilinçlenmesinin hem de ortak hareket etme yeteneği kazanmasının pratik ayağına dönmüştür. Bu komitelerin varlığı, hazırlığı ve işlerliği sayesinde gerek sermayenin gerekse sendikal bürokrasinin tüm ayak oyunları bertaraf edilmiştir. Bu komitelerde edinilen bilinç ile 60 günlük dillere destan bir işgale imza atılmıştır. İşçilerin birliğini bozmayan, direnişi dağıtamayan sermaye, sendikal bürokrasi ve hükümet çözümü polis baskınında, zora dayalı müdahalede bulunmuştur. Çünkü işçiler nezdinde ne onları bölme oyunları ne de direnişe başkaca zarar verme hamleleri sökmüştür. Bu sayede tarihe mal olacak nitelikte bir direniş olmuş ve Greif'te taşeron köleliğine son verilmiştir.

Metal Fırtına'da işçilerin karşısına çıkan da buydu. Sermayenin, devletin ve sendikal ağaların ayak oyunları... Bunlarda belli ölçülerde başarılı da oldular.

Ancak fabrika/bölüm komiteleri ve bu komitelerin Fabrikalar Arası Koordinasyon türünden bir ortaklaşması sağlandığında, ancak fabrikaların bireysel hareketi yerine bir bütün olarak hareket edebilecek yeteneğe kavuşulduğundadır ki sermayenin tüm oyunlarını boşa düşürecektir. Böylesi bir hazırlık metal işçisine gereklidir.

İşçi sınıfı gücünü dayanışmadan, birlikten, ortak mücadeleden alır. Zafere kadar direnmesindeki en büyük etkenlerden biri dayanışmadır. Kavel Direnişi'nin işçi sınıfına grev hakkını armağan etmesi dışarıdan emekçilerin, işçilerin kuvvetli dayanışması sayesinde mümkün olmuştur. Greif işgalinin 60 gün sürdürülmesinde yine toplumun farklı kesimlerinin desteği, sınıf dayanışması önemli bir etkendi. Metal Fırtına'da ise devletin müdahalesiyle, dayanışmanın, sınıfın ve toplumun farklı kesimleri ile kaynaşmanın önü kesildi. Bu, direnişlerin soluksuz kalmasını sağladı. Metal işçisi her daim sınıfın ve toplumun ezilen kesimleri ile dayanışma içerisinde olmalıdır. Çünkü kazanımların kendisi sadece metal işçisine değil tüm işçi sınıfına mal olacaktır. Sermayenin saldırılarını göğüsleyebilmenin yolu sınıf dayanışmasını güçlendirmekten geçmektedir.

Yaşanan deneyimler, bizlere kazanmak için gerekli olanın komiteler olduğunu göstermektedir. İşçilerin "söz, yetki, karar" hakkının hakim olduğu, sendikalardan bağımsız bölüm/fabrika komiteleri kazanmaya giden yolun fenerleri olacaktır. Komiteler, sözleşme sürecinin gidişatına işçiler lehine yön vermenin aracı olmalı ve bu süreçte pişmeli, deneyimli hale gelmelidirler.

Bu konudaki en belirleyici sorumluluk ise sınıf devrimcilerine düşmektedir. Bu komitelerin tek başına işçiler tarafından kurulup-iletilmesi, deneyimlerden edindiğimiz üzere yeterli olmamaktadır. Bu sayede işçilerin bilinci ancak bir düzeye kadar ilerleyebilmektedir. Metal Fırtına'da olan buydu ve kazanmak için işçilerin tek başına komitelerde olması yeterli değildi. Bu komitelere müdahale edecek, işçilerin hareketini ileriye çekip sınıfın tamamına mal edebilecek olan sınıf devrimcileridir. Greif Direnişi'nin bu açıdan her zerresi ile örnek alınması gerekir. Diğer direnişlerden ayrılan yanı da budur. Sınıf devrimcilerinin Greif'teki rolü, metal işçisini zafere götürecek roldür. Metal işçisinin görkemli hareketi ancak bu şekilde kalıcı kazanımlara yürüyecektir.

EİB'den sempozyum çağrısı:

Başka bir sendikal hareket mümkün!

Ege İşçi Birliği (EİB), "Başka bir sendikal hareket mümkün!" şiarıyla 24 Eylül günü gerçekleştireceği sempozyum için bir çağrı yayınladı. Çağrıda, hakları ve geleceği için arayış içerisinde olan Türkiye işçi sınıfının mücadelesinin, özel olarak da sendikal hareketin sorunlarının tartışılacağı sempozyumda, Greif İşgali ve Metal Fırtına'nın ele alınarak dersler çıkarılmasının hedeflendiği belirtildi.

EİB, çağrıda sempozyumun anlamı ve önemine dair şunları belirtti: "Birliğimizin sınıf hareketinin sorunlarını tartışmak üzere düzenlediği bu ikinci sempozyuma katılmak, katkı sunarak tartışmaları ilerletmek kendimize, geleceğimize ve yaşamı ağır ekonomik, sosyal, siyasal saldırılarla köleleştirilmeye çalışılan milyonlarca işçi, emekçiye ve kendimize karşı sorumluluğumuzdur."

Sempozyumun "Greif İşgali", "Metal Fırtına", "Dünü, bugünü, yarını ile Petrol-İş", "Sendikaları kim öldürüyor" başlıklı sunumlar ve serbest kürsü bölümlerinden oluşacağını açıklayan EİB, Greif İşgali'nin ele alınacağı bölümde şu konulara değinileceğini açıkladı: "Greif'te ortaya çıkmış olan ilke ve ölçülerin nasıl oluştuğu, tabana dayalı işçi demokrasisinin nasıl örgütlendiği ve bunların başka bir sendikal hareket tartışması için anlamı ortaya konulmaya çalışılacak. Sunum işgalci işçiler tarafından kurulan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası Merkezi Yürütme Kurulu temsilcisi tarafından gerçekleştirilecek."

Metal İşçileri Birliği (MİB) tarafından gerçekleştirilecek "Metal Fırtına" sunumunda ise, 2015'teki Metal Fırtına süreci irdelenerek, sürmekte olan metal TİS'lerine dair işçi sınıfı açısından sonuçlar çıkarılacak.

BAŞKA BİR SENDİKAL HAREKET MÜMKÜN

24 EYLÜL SAAT 14:00

Yer: Aliğa Belediyesi Kültür Merkezi;

Tel: 0553 578 45 47

1- GREIF işgali: Başka bir sendikal hareket tartışması için ne anlatıyor (sunum; Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası MYK temsilcisi)

2- Metal fırtına: Başka bir toplu sözleşme mümkün (sunum; Metal İşçileri Birliği)

3- Dünü bu günü yarını ile Petrol İş: (Sunum Petrol-İş Aliğa Şubesi ilk Başkanı Mansur Burgucu tarafından gerçekleştirilecek.)

4- Ege İşçi Birliği; Sendikaları kim öldürüyor.

5- Sorular ve serbest kürsü

1- GREIF işgali: Başka bir sendikal hareket tartışması için ne anlatıyor (sunum; Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası MYK temsilcisi)

2- Metal fırtına: Başka bir toplu sözleşme mümkün (sunum; Metal İşçileri Birliği)

3- Dünü bu günü yarını ile Petrol İş: (Sunum Petrol-İş Aliğa Şubesi ilk Başkanı Mansur Burgucu tarafından gerçekleştirilecek.)

4- Ege İşçi Birliği; Sendikaları kim öldürüyor.

5- Sorular ve serbest kürsü

Petrol-İş Aliğa Şubesi ilk Başkanı Mansur Burgucu tarafından gerçekleştirilecek "Dünü, bugünü, yarını ile Petrol-İş" sunumunda ise bölge işçi hareketi tarihinde özel bir yer tutan Petrol-İş'in mücadele tarihi ele alınacak.

EİB tarafından gerçekleştirilecek "Sendikaları kim öldürüyor" başlıklı sunumunda ise sendikaları işçi sınıfının öz örgütü olmaktan çıkaran "bürokrasi sorunu" bölgede yaşanan somut örnekler üzerinden ele alınacak ve demokratik bir sendikal yapının nasıl bir anlayışla inşa

edilebileceği üzerinde durulacak.

Sempozyumun son bölümü olan serbest kürsüde ise tüm katılımcılar görüşlerini aktarabilecek.

Sempozyumun yeri ve tarihine ilişkin bilgiler şöyle:

Tarih: 24 Eylül 2017

Saat: 14.00

Yer: Aliğa Belediyesi Kültür Merkezi; Kurtuluş Mh. Şehit Bülent Kula Cd. No 18.

İrtibat No: 0553 578 45 47

Facebook: Ege İşçi Birliği

Ankara İşçi Meclisi piknikte buluştu

Ankara İşçi Meclisi yaz dönemi buluşmasını 10 Eylül'de yaptığı piknik ile bir arada gerçekleştirdi. OSTİM ve Sincan OSB'den metal işçileri, belediye ve hastanelerden taşeron işçileri, kamu emekçileri hem gün boyu birlikte vakit geçirerek dayanışmalarını güçlendirdiler hem de örgütlenme ve mücadele sorunlarını tartıştılar.

Piknik, kurulan ortak sofraya ve kahvaltı ile başladı. Kahvaltının ardından serbest zamanda çeşitli sektörlerden işçiler sohbetler ederek sorunlarını paylaştılar, ülke ve dünya gündemleri üzerine sohbetler ettiler. Gezi ve oyunlarla birlik ve beraberliklerini kuvvetlendirdiler.

Serbest zamanın ardından öğle saatlerinde başlayan forum ile Ankara İşçi Meclisi'nin yaz dönemi buluşması gerçekleşmiş oldu. Meclis adına yapılan açılış konuşmasında meclisin, Ankara'da kendi sorunları ile boğuşan farklı sektörlerden işçileri bir araya getirmek ve ortak bir mücadele mevzii yaratmak amaçları üzerinde duruldu. Bu açıdan yapılacak tartışma ve önerilerle Meclisin gelişip güçleneceği dile getirildi.

Açılış konuşmasının ardından bu bölümde ilk sözü ihraç edilen kamu emekçisi ve direnişçi Cemal Yıldırım aldı. Yıldırım, yaptığı konuşmada yaşadığı süreci kısaca özetledikten sonra üyesi olduğu KESK'in de tutumunu eleştirerek alternatif örgütlenmelerin önemini belirtti. Direniş süreci hakkında düşüncelerini dile getirdi.

Ardından yapılan tartışmalarda birçok işçi söz alarak örgütlenme süreçlerinde yaşadığı sorunları paylaşım çözüm önerilerini dile getirdi.

Klisom işçileri de geride bıraktıkları sözleşme sürecinin ardından ekonomik mücadelenin yetersizliğini gördüklerini, işçi sınıfının eşit ve özgür bir dünya için mücadele etmesi gerektiğini düşündüklerini söylediler.

Ekim Devrimi deneyimi de bu tartışmalar sırasında gündeme gelirken, o dönem işçi sınıfının kendini geliştirmek için nasıl bir çaba içinde olduğundan dem vuruldu.

Piknik, oyunların ardından Grup Devinim'in seslendirdiği türkülerle sona erdi.

Kamu emekçileri direnişte 30. haftayı geride bıraktı

İhraç saldırılarına karşı İstanbul'da direnen kamu emekçileri direnişlerinde 30. haftayı geride bıraktı.

Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Kadıköy Altyol'da Pazartesi ve Çarşamba 15.00-19.00, Cumartesi ise 14.00-16.00 saatleri arasında direniş devam etti.

Her iki direniş alanında da "İşimizi geri alacağız!" diyerek eylemlerini devam ettiren direnişçiler hafta boyunca yine OHAL/KHK saldırılarını ve haksız, hukuksuz ihraçları teşhir ettiler.

AKP'nin istediği gibi biat eden memur tipi olmadıkları için, parasız eğitim

ve sağlık gibi taleplerin arkasında durdukları için ihraç edildiklerini belirten direnişçiler; karşılaştıkları saldırılara rağmen onurlu mücadelelerine devam edeceklerini vurguladılar.

İmza kampanyalarını da devam ettiren direnişçiler; alanda astıkları dövizlerle Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın açlık grevinin yanı sıra tutuklu KESK üyelerinin durumuna ve ihraç edildiği için intihar eden emekçiler gerçekliğine de dikkat çektiler.

Artan faşizan saldırılara, gericiliğe karşı emekçileri mücadeleye çağıran di-

renişçiler, AKP'ye seslenerek "Elbette sizden yana esen rüzgarın da sonu gelecektir" dediler.

Direniş alanlarına çeşitli kurum ve kişilerden destek ziyaretleri gerçekleşirken müzik yayını, konuşma ve halaylarla direnişler devam etti.

Ayrıca Gülmen ve Özakça'nın duruşması öncesi kamu emekçileri 11 Eylül'de Eğitim Sen İstanbul 3 No'lu Şube binasında yaptıkları basın açıklamasıyla duruşmanın yapıldığı 14 Eylül'e kadar destek açlık grevi gerçekleştirdiler.

İşçi sınıfı mücadeleyi sürdürüyor

İşçi sınıfı kıyım saldırılarına ve sendika düşmanlığına karşı grev ve direnişlerle mücadeleyi sürdürüyor.

TEKNO MACCAFERRİ GREVİNE JANDARMA SALDIRISI

Düzce'de bulunan Tekno Maccaferri fabrikasında 31 Temmuz'dan bu yana grevde olan işçiler 12 Eylül'de ikinci defa jandarma saldırısıyla karşılaştılar.

Patronun sefalet dayatmaları karşısında başlayan grev 43. gününde devam ederken yasak olmasına rağmen patron fabrikadan malları çıkarmaya çalıştı.

Bu duruma tepki gösteren işçiler kamyonların önüne geçerek sevkiyatı engellemek istedi.

Ancak patronun burjuva yasaları dahi çiğneyen bu tutumuna jandarma da destek verirken kamyonları engellemek isteyen işçilere saldırdı.

Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından "12 Eylül askeri darbesi OHAL, grev yasaklama ve grev kırıcılığı ile devam ediyor" başlığıyla yapılan açıklamada patronun grev kırıcılığına jandarmanın ortak olarak işçileri darp etmesi teşhir edildi.

Ayrıca bu işin valiliğin oluru ve savcılığın sözlü talimatı ile gerçekleştirildiği belirtildi.

REAL İŞÇİLERİ EYLEMLERİNİ SÜRDÜRÜYOR

Hileli iflas yoluyla hakları gasp edilecek işsiz bırakılan Real Market işçileri eylemlerine devam ediyor.

İşçiler 8 Eylül'de aynı patrona ait Metro Market'in İstanbul Güneşli'deki genel merkezine giderek haklarını istedi. Yapılan basın açıklaması ve konuşmalarla yaşanan hak gaspı teşhir edilerek Metro Market'in de işçilerin alacağından sorumlu olduğu ifade edildi.

Ardından ise işçiler Metro Market'in de alacaklarından sorumlu olduğunu ve bu alacakların bir an önce ödenmesini talep eden dilekçelerini şirket yönetimine ileterek eylemi sonlandırdı.

Real Market işçileri, 11 Eylül'de de kendilerini ortada bırakan Tez-Koop-İş Sendikası'nı protesto etti.

Cevahir AVM önünde toplanan işçiler Şişli Camisi karşısında bulunan Tez-Koop-İş İstanbul 1 No'lu Şube önüne siyah çelenkle giderek burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamanın ardından işçiler "Sarı sendikacılığı, Tez-Koop-İş Sendikası'nı protesto ediyoruz" yazılı siyah çelenği sendikanın kapısına bıraktı.

DHL EXPRESS'TE DİRENİŞ İKİ AYI DOLDURDU

Türk-İş'e bağlı Tüm Taşıma İşçileri Sendikası'nda (TÜMTİS) örgütlendikleri için işten atılan DHL işçileri, direnişlerinin 53. gününde (7 Eylül) DHL Express Merkez Ofisi önünde eylem gerçekleştirdi.

Eylemde konuşan TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, DHL'nin sendikal haklara saygı taahhüdünü tutmadığına dikkat çekti. Ancak direnişin kazanımla biteceğini vurguladı.

Uluslararası Taşıma İşçileri Federasyonu (ITF) delegasyonu da işçilerle dayanışmalarını ifade eden konuşmalar yaptılar. Konuşmaların ardından direniş kararlılığı vurgulanarak eylem sonlandırıldı.

Polis ablukasında gerçekleşen eyleme Türk Metal, Deriteks, Limter-İş, BTS, Toleyis ve Selüloz-İş yöneticileri de katıldı.

BABACANLAR KARGO İŞÇİLERİNDEN EYLEMLER

Antep'te Babacanlar Kargo'da TÜMTİS'e üye 9 işçinin darp edilerek işten çıkarılması 13 Eylül'de Antep'te ve İstanbul'da eş zamanlı olarak yapılan basın açıklamaları ile protesto edildi.

Antep'te Babacanlar Kargo önünde gerçekleştirilen eyleme, TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk, Genel Sekreteri

Gürel Yılmaz, Antep ve Adana Şube başkanı ve yöneticileri ile TÜMTİS'te örgütlü iş yerlerinden işçilerin yanı sıra Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların şube başkanı ve yöneticileri de katılarak destek verdi.

Kenan Öztürk, yaptığı açıklamada Babacanlar Kargo'nun, sendika hakkına saygı göstermek zorunda olduğunu belirtti. Sendika düşmanı patronun, yakın akrabaları ve diğer adamları ile TÜMTİS'te örgütlenen işçileri darp ederek işten çıkardığını aktaran Öztürk, saldırı sonucunda yaralanan işçilerin 3 ila 7 günlük 'iş göremez raporu' aldıklarını ifade etti.

Tüm bu saldırılara rağmen 5 Eylül'den bu yana iş yeri önünde başlatılan direnişin devam ettiğini belirten Öztürk, "Babacanlar işvereni, direnişimizi kırmak için kaçak işçi çalıştırmaktan da geri durmuyor. İşten çıkardığı sendika üyesi işçilerin yerine Suriyeli göçmen işçileri getirerek günde 13-14 saat, sigortasız ve güvencesiz koşullarda çalıştırarak işveren sendikalaşmanın önüne geçmeye çalışmaktadır" dedi. Öztürk son olarak, Babacanlar Kargo'yu hukuksuzluğa son vermeye çağırarak açıklamasını sonlandırdı.

İstanbul'da da Babacanlar Kargo'nun Sefaköy Sanayi Sitesi'nde bulunan şubesinin önünde gerçekleştirilen basın açıklaması ile şirketin sendika düşmanı tutumu teşhir edildi. Eyleme DHL Express direnişçileri de katıldı.

ORKİDE YAĞ DİRENİŞİ SONA ERDİ

Orkide Yağ fabrikasında sendikalaştıkları için işten atılan ve buna karşı fabrika önünde direnen işçiler, direnişlerini sona erdirdi.

Öz Gıda-İş Sendikası, bayramda direnişlerine ara veren işçilerin ekonomik nedenlerden dolayı çalışmak istediklerini ve işçilerle toplantı yapacaklarını açıklamıştı.

Son olarak 10 Eylül'de sendikadan konuyla ilgili açıklama yapılarak fabrika önündeki direnişin sonlandırıldığı duyuruldu. Açıklamada, TMSF ve Orkide Yağ yöneticilerinin sürdürdüğü hukuksuzluğun 20 Eylül'de fabrika önünde yapılacak eylemle protesto edileceği belirtildi.

İşçilerin haklarını geri almak için başvurduğu kurum ve kişilerin kendilerini duymadığına, TMSF'nin atadığı kayyımın hukuksuzluğa devam ettiğine dikkat çekilen açıklamada; "Ekonomik sebeplerle işçi çıkartılmasının üzerinden 3 ay geçmeden, işten çıkartılan kişilere herhangi bir çağrı yapılmadan 07.09.2017 tarihinde Orkide yağ fabrikasına 4 yeni kişinin işe alınması en hafif ifadeyle yasaları hiçe saymak ve ben yaparım olur demektir" ifadeleri kullanıldı.

Açıklamada kapı önündeki direnişin sonlandığı ancak mücadelenin süreceği ifade edildi.

Tuzla'dan işçiler...

12 saatlik çalışma süresi ve sınıfa dönük saldırılar üzerine...

Sağlık, turizm ve güvenlik işkollarında 12 saat çalışma yasallaştı, kadın işçilerin gece 7,5 saatten fazla çalıştırılmasının önü açılmış oldu. Tuzla'da farklı iş kollarında çalışan işçilere, işçi sınıfının mücadeleye kazanılmış haklarına yönelik bir saldırı olan bu düzenlemeyle ilgili görüşlerini sorduk...

"KAZANDIĞIMIZ HIÇBİR HAKKI GERİ VERMEYECEĞİZ..."

Geçmişte 16 saate varan çalışma koşullarına karşı işçi arkadaşlar kanlarını döke döke, kadın işçiler ise yakılarak canlarını ortaya koymuş ve çalışma saatlerini hemen hemen tüm dünyada 8 saate çekmeyi başarmışlardı. Şimdi ise yakılan kadın işçilerin külleri ve erkek işçilerin kanları hiçe sayılarak çalışma saatleri 12 saate çıkarılmak isteniyor. Devletin gece yarısı geçirdiği yasayla birlikte belli sektörlerde (sağlık, turizm, güvenlik) çalışma saatleri kesin olarak 12 saate çıkarılmış, mesai hakları hiçe sayılarak işçiler köleleştirilmiştir. Bu yasayla beraber zamanla çalışma yaşamının her alanında işçilerin köleleştirilmesi amaçlanıyor.

Biz işçiler olarak kazandığımız hiçbir hakkı geri vermeyeceğiz. İnsanca yaşamak için tarihten, işçi arkadaşlarımızdan öğrenerek onurlu mücadelemize devam edeceğiz.

Metal işçisi

"SINIF OLARAK HAREKET EDERSEK KAZANIRIZ"

Bir işçi olarak böyle bir uygulamaya la hemfikir olmam mümkün değil, bu uygulamayı kabul edemem. Devlet hep patronlardan yana olduğu için 12 saat zorunlu çalışma, patronlara uygun bir düzenleme. Şimdilik 3 sektörde başlamış, benim çalıştığım alanda böyle bir şey yok ama şimdi parça parça yapıp sonradan bütün sektörlerle yayacaklar.

Ne diyebiliriz, devlet patronları zengin etmek için ellerinden geleni yapıyor, biz işçilerden ise zengin vergisi kesiyor. Bu düzenleme de biz işçilerin haklarına yapılmış bir tecavüzdür.

Buna karşı yapılacak şey ise birlik olmaktır. Birlik olmadan hiç bir şey olmu-

yor. Yanımızda çalışan işçi arkadaşımızın arkasından konuşmayarak, patronlara yalakalık yapmayarak, birbirimize güvenerek birlik olmalıyız. Birey olarak değil, çünkü birey olarak biz hiçbir şey kazanamayız, bir sınıf olarak hareket edersek kazanabiliriz. Bir elin nesi var iki elin sesi var, demişler.

Petro kimya işçisi

"KÖLE OLMAYI KABUL ETMİYORUM!"

Çalışma saatinin günlük 8 ve haftalık 45 saat olmasının bir nebze kabul edilebilir olduğunu düşünüyorum. Daha fazla olmasını düşünmek dahi istemiyorum.

Benim eşim bir metal işçisi. Gözlemlediğim kadarıyla kadın işçilere yönelik çok haksızlık var. Vardiyalı çalışıyor,

yapılan iş ağır olmasına rağmen erkek işçilerden düşük ücret alıyor. Sendikali bir fabrikada çalışmasına rağmen temsilcilerin daha çok patron tarafında olması nedeniyle sorunlar her geçen gün ağırlaşarak devam ediyor. Bence sendikaların bu durumu Türkiye'de sendikal örgütlülüğün bitirilmesi yönündeki bir çabadır. Bu nedenle fabrikalarımızda temsilci arkadaşlarımızı seçerken sınıf bilinçli olmasına dikkat edelim.

Kısacası biz işçilerin sorunları saymakla bitmiyor. 12 saate varan çalışma kesinlikle kabul edilebilir bir durum değil. İnsanlara köle muamelesi yapılmasına karşıyım. Bizi kuru ücretle uzun çalışma saatlerine mahkum edemezler.

Depo işçisi

"Sınıf bilinci taşımayan işçi kardeşlerimize doğruyu göstermeliyiz"

"Kenetlenirsek kazanırız!"

Zamanında kazanılmış haklarımızın hepsi bu dönem tehdit altında. Devlet, patronların çıkarlarını korurken ve onların daha da zenginleşmelerini sağlarken bizi daha çok köleleştiriyor.

Kölelik koşullarını bize dayatanların fazla zorluk çekmediklerini düşünüyorum.

Çünkü şu anda işyerinde gördüğüm kadarıyla işçilerin bazıları takım tutar gibi sermaye partisi tutuyor. Saldırıları ses çıkarmazken bir

1996 yılında İstanbul'a taşındık. Eşim deri işçisi olarak işe başladı. O günleri bugüne kıyasladığımda çalışma koşulları olsun alınan ücretin bize yetmesi açısından olsun çok fark olduğunu görüyorum. Örneğin çalışanların üç ayda bir aldığı ikramiyesi, sosyal hakları vardı, sendikalar işçilerden yanaydı ve asıl en önemlisi alınan ücret geçimimize yetiyordu. Fakat şu anda eşimle birlikte ben de çalışmama rağmen hiçbir şeye yetiremiyoruz. Çocuklarımız öğrenci olmalarına rağmen okul dışındaki zamanlarda çalışmak zorunda kalıyorlar. Alığımız ücretler her geçen gün erirken yaşam her gün daha çok pahalılaşıyor.

de bu partileri savunma ihtiyacı duyuyorlar.

İktidardan yana olduğunu düşünüp kendi haklarının elinden alınmasını sessizce kabul eden işçi kardeşlerime doğruyu göstermemiz lazım. Bizi Alevi-Sünni, Kürt-Türk ve buna benzer ayrımlarla birbirimize düşürenlerin oyununa gelmeyelim. İşçi bilinci taşımayan arkadaşlara bu bilinci taşıyarak mücadeleyi sürdürmeli ve büyütmeliyiz.

TEK GIDA-İŞ ÜYESİ BİR KADIN İŞÇİ

En son çalıştığım iş yerinde ayda bir gün izinim vardı. Hafta içi 12 saat çalışıyordum. Çalışmanın zorluklarını bir kenara bırakın, hayattan soyutlanıyordum. İşten eve geldiğimde kendimi yorgun hissettiğimden kaynaklı hemen uyuyordum. Tekrar sabah yıldızlarla işe gidiyordum. Çalıştığım yer o kadar soğuktu ki titriyordum. Şimdi ise bu koşulları genelleştirmek istiyorlar.

Her gelen hükümet sırtımızdan geçiniyor. İşçi kesimi kenetlenirse bu devran değişir. Her yerde bütün işçiler sağ-sol demeden bir olup iş durdurursa hakkımızı alırız, kazanırız.

HİZMET SEKTÖRÜNDEN BİR KADIN İŞÇİ

Gece çalışması: Kapitalistin kan dolu kadehi

İşçinin yaşam ve çalışma koşullarının niteliği, hatta işçinin canı kapitalistin zerrece umurunda değildir. Kapitalist sistemin bu öğütücü karakteristiğini en yalın bir biçimde ortaya koyan olgu, iş cinayetleridir. Ancak iş cinayetleri gibi anlık değil de işçinin canını uzun vadede alan ve kapitalizmin doğasını aydınlatan başka örnekler de vardır. Bunlardan biri gece çalışmasıdır.

İŞ CİNAYETLERİNE VE HASTALIKLARINA DAVETİYE

İnsanın biyolojik yapısı gündüz saatlerinde uyanık olmak, gece saatlerinde de dinlenme ve uyku döneminde olmak şeklinde bir düzene sahiptir. Sirkadyen ritim denilen insan vücudunda günlük uyku-uyanıklık döngüsünü kontrol eden bir mekanizma vardır ve bu mekanizma 24 saatlik dilime göre ayarlı olan biyolojik saat tarafından kontrol edilmektedir. Gece çalışması bu ritmi ve saati bozmakta, böylece hastalıklara davetiye çıkarmaktadır. Bu açıdan gece çalışması, işçi sınıfının kanını yavaş yavaş ve sinsice emmektedir.

Her biri 8 saatlik dönemi içeren gündüz, öğle ve gece vardiyalarında iş kazası/yaralanma gibi olaylara ilişkin rölatif riski araştıran birtakım çalışmaların sonuçları; kaza/yaralanma riskinin gündüz vardiyasına oranla öğle vardiyasında %18, gece vardiyasında ise %30 olduğunu göstermektedir. Birbiri ardına tekrarlayan vardiyalarda ise risk, ikinci gece vardiyasında %6, üçüncü gece vardiyasında %17 ve dördüncü gece vardiyasında %36 artmaktadır.

Vardiyalı çalışanlarda, duygu durumunda bozukluklar, depresyon, psikiyatrik sorunlar sürekli çalışanlara göre daha sık olarak gözlemlenmektedir. Gece vardiyası çalışanlarında gündüz çalışanlara göre gastrik ülserin 2 kat, kardiyovasküler hastalıkların yaklaşık %40 arttığı saptanmıştır. Metabolik etkilene nede niyle santral obezite sıklığı artmaktadır. Vardiyalı çalışanların %20-30'u hazımsızlık, karında gerginlik ve ağrı, mide gazı, ishal veya kabızlıktan yakınmaktadır.

Mide ülser sıklığı da vardiyalı çalışanlar arasında yüksektir. Bununla beraber, İngiltere'de yapılan ve 8 bin 603 kişiyi kapsayan bir çalışmada standartlaştırılmış ölüm oranı (SMR) gündüz çalışanlarda 97, vardiyalı çalışanlarda ise 101 ve 119 bulunmuştur. Karanlık çöktükten sonra çalışmaya başlayan kadın ve erkeklerde ise meme ve prostat kanserine yakalanma sıklığının yüksek olduğunu ortaya çıkaran araştırmalar mevcuttur. 2007 yılının sonuna doğru, Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO) bir kuruluşu olan Uluslararası Kanser Araştırmaları Ajansı (UKAA), geceleri çalışmayı "muhtemel kanserojen etkisi bulunanlar" listesine dahil etmiştir.

Yapılan araştırmalarda gece vardiyalarında daha fazla sigara içildiği de saptanmıştır. Ayrıca sosyal yaşamının gece çalışmasından olumsuz olarak etkilendiği görülmektedir.

KADIN İŞÇİLER DAHA FAZLA ZARAR GÖRÜYOR

Tüm bunların yanı sıra kadın işçiler için gece çalışmasının ayrıca zararları bulunmaktadır. Gece çalışan kadın işçilerin meme kanserine yakalanma riski %60 daha fazladır. Gündüz çalışan kadınlara nazaran gece çalışan kadınların regl dönemleri daha sancılı ve düzensizdir.

Gece vardiyalarında çalışan kadınlarda fetüs gelişiminin gecikmesi, düşük riskinin yüksekliği, doğurganlık oranında azalma, düşük doğum ağırlığı gibi bulgular da saptanmıştır. Gebelik sırasında çalışma saatlerinin düzensiz olması durumunda bebeklerin doğum ağırlıkları beklenenden daha düşük olmaktadır. Kadınların omuzlarına yüklenen çocuk, ev bakımı vb. işler ise gece çalışmasındaki kadınların uyku düzenlerini bozan ek faktörlerdir. Ve kadınların erkeklere göre gece çalışmalarına daha yorgun gitmesinin, gece çalışmasının tüm olumsuz yanlarını bünyelerinde toplamalarının bir sebebidir.*

DAHA FAZLA KÂR İÇİN GECE ÇALIŞMASI

Marx'ın işçi sınıfına bahsettiği eseri *Kapital*'de canlı tablosunun çizildiği gibi 1800'lü yıllarda, "vahşi" kapitalizm de denilen dönemde 16-17 saati bulan iş günleri vardı ve 11 yaşındaki küçük çocuklar kitleler halinde fabrikalarda çalıştırılıyordu. Gece vardiyası sistemi uzun çalışma saatleri ile birlikte bu dönemde işçi sınıfının karşısına çıktı. İç içe girmiş postalar halinde çalışan işçiler arasında fazla çalışmaktan kaynaklı yaşanan ölümler bu dönemde hiç de şaşırtıcı değildi.

Ancak verilen uzun savaşımın sonucu işçi sınıfı iş gününü kısıtlayan yasaların çıkmasını sağlamıştır. Hatta kadınlar ve genç işçiler için bir dönem gece çalışması yasaklanmıştır. Buna rağmen yasalar da var olan boşlukları kullanan patronlar dizginsiz sömürülerini devam ettirmenin yollarını bulurken, diğer bir yandan çeşitli yöntemlerle kazanılan hakları budama çabalarından vazgeçmemişlerdir.

KAN DOLU KADEHİ KIRMAK

O günlerden bugüne sınıf savaşımı sürmektedir. Ve bugün sahip olduğumuz tüm haklar bu savaşımın ürünüdür. Ve bu savaşım, nihai kurtuluşumuz olan kapitalist sistemin yerle bir edilerek sömürünün ana kaynağı artı-değer gaspını ortadan kaldırırsa dek sürecektir.

Günümüzde "Teknik nedenler dışında gece çalışmasının yasaklanması" talebinin yükseltilmesi ve bu uğurda mücadelelenin büyütülmesi gerekmektedir. Ve gece çalışmasından daha fazla etkilenen kadın işçiler özellikle bu mücadelede ön safta yer almalı ve erkek işçi kardeşleri ile birlikte kan emici vampirin sofrasına yumruğunu vurmalıdır. Kan dolu kadeh kırılmalıdır!

* Araştırma verileri *Türk-İş'in 2012 tarihli "Vardiyalı çalışmada iş sağlığı ve güvenliği konuları" başlıklı çalışmasından alınmıştır.*

Melisa Sağlam'a saldıran gericiye 'iyi hal' ve tahliye

İstanbul Pendik'te bir minibüste şort giydiği gerekçesiyle Asena Melisa Sağlam'a saldıran Ercan Kızılateş'e indirim üstüne indirim veren düzen yargısı, bu da yetmemiş gibi tahliye kararı verdi.

"İnanç, düşünce ve kana-

at hürriyetinin kullanılmasını engelleme", "halkı kin ve düşmanlığa alenen tahrik etme" ve "sarkıntılık yapmak suretiyle cinsel saldırı" suçlamalarıyla toplamda 11 yıla kadar hapis istemiyle yargılanan Kızılateş, "halkı kin ve düşmanlığa tahrik"

suçlamasından ceza almazken diğer suçlamalardan 2'şer yıl ceza aldı. Ancak düzen yargısı "iyi hal" gerekçesiyle bu cezaları 20'şer aya düşürdü. Bunun yanında, toplamda 3 yıl 4 ay 'ceza' verdiği Kızılateş'i yine 'iyi hal' gerekçesiyle tahliye etti.

Kadına şiddet üreten kapitalizm, eşitlik sunan sosyalizm!

Dünya çapındaki kapitalist rekabet yarışı kadına yönelik ayrımcılık, şiddet, azami sömürüyle sonuçlanıyor.

Emperyalist kuruluş Eurostat'ın gerçeklerin uzağında kalan verileri dahi kadınlar adına derinleşen eşitsizlik, ayrımcılık ve şiddete çarpıcı örnekler sunuyor. Bu verilere göre, "AB ülkelerinde her üç kadından biri hayatında bir kez cinsel veya fiziksel şiddete maruz kalıyor. Kadınların % 55'i en az bir kez tacize maruz kalıyor ve her 20 kadından biri tecavüze uğruyor."

Bununla birlikte, AB genelinde toplumsal cinsiyete bağlı ücret farklılığı oranı %16,4'tür. Yani kadınlar aynı işi yaptıkları erkeklerden %16,4 oranında daha az ücret alıyorlar.

AB'nin güçlü ülkelerinden Fransa'da da kadınların maruz kaldığı ayrımcılığın çarpıcı örnekleri yaşanmaktadır. Cinsiyete bağlı ücret farklılığında dünya sıralamasında 132. olan Fransa'da kadınlar aynı işi yaptıkları erkeklerden %15,1 seviyesinde daha düşük ücret almaktadır. Bu eşitsiz tabloyu izleyen cinsel ve fiziksel şiddete Fransa'dan örnekler verecek olursak; 2010 ve 2011 yıllarında Fransa'da toplam 1 milyon 200 bin kadın fiziksel ve cinsel şiddete maruz kaldı. Aile içi şiddet nedeniyle 2012 yılında 148, 2015 yılında ise 115 kadın yaşamını yitirdi. Her yıl aile içi şiddet gören kadın oranı 220 bin olarak bilinmektedir.

Kadına şiddetin verili ekonomik sistemle bağlantılı, onun bir sonucu olduğuna dair bir çıkarsamada bulunabilmek

için çalışma hayatına bakmak yeterli olacaktır. Fransa'da yaklaşık 13,8 milyon kadının çalıştığı, bunun da ülkedeki çalışan nüfusun %48'ine tekabül ettiği söylenmektedir. Ülkenin yarısının aynı kapasitede çalışmasına rağmen daha az ücrete razı edilmesi ya da tersinden iki kat daha fazla çalıştırılması nasıl mümkün olabilir? Ya da bu kesimlere yönelik aşağılayıcı yaklaşımlar olmaksızın, kadınlara ikinci sınıf muamelesi yapılmaksızın, artı-değer sömürsüne maruz kalan erkeklerle dahi eşit seviyede olmadıklarını empoze eden ayrımcı politikalar kadınlar da dahil tüm topluma sistematik bir şekilde kanıksatılmaksızın mümkün olabilir miydi? Böylesi köleliğe dayalı işleyen bir sistemin şiddet üretmesi kaçınılmazdır.

Refah düzeyini kendilerine bağımlı kıldıkları az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerden de elde eden Avrupa

Birliği'nin gözde ülkesi Fransa'da dahi kadınlara sunulabilen en iyi yaşam yine sömürü, eşitsizlik, şiddet ve ölüm olacaktır. Çünkü emperyalist-kapitalist dünya zincirindeki ülkelerin refah ve gelişimi milyonlarca işçi-emekçinin kitlesel açlık, yoksulluk ve kıyımıyla sağlanmaktadır.

18. yüzyılda ekonominin can damarı olan köle emeğinin vahşice sömürülmesi sömürge ve kölelerin değersiz olduğu gerekçesiyle ve ırkçılıkla meşru hale getiriliyordu. Günümüz kapitalist sınıfı da atalarından özü itibarıyla devraldığı mirası sürdürüyor. Sömürüye karşı toplumun ezilen kesimlerinin birleşmelerini önlemek için işçi ve emekçiler arasındaki ayrışmaları besliyor ve onları birbirine düşürüyor. Zira en başta kadın-erkek eşitsizliği ve kadınların ikinci sınıf sayılmaları kapitalistlere kâr getiriyor. Kârın

hakim kılındığı bu sistemde kadına yönelik ayrımcılığın ve eşitsizliğin son bulması da bir hayalden öteye gidemiyor.

Bundan 100 yıl önce Ekim Devrimi'yle kurulan sosyalist işçi-emekçi iktidarında kadınlara yasalar önünde tam hak eşitliği sağlandı. Bununla sınırlı kalınmayıp okuma-yazma kursları açıldı. Mesleki kurslarla kadınların el becerileri artırıldı, vasıflı hale getirildiler. Çocuk-ev işleri toplumsal kurumlar yoluyla çözüme kavuşturulup kadınların bireysel yükümlülükleri kaldırıldı ve böylelikle kadınların üretim alanlarına çekilmesi sağlandı. Çalışma yaşamında kadın olmaktan kaynaklı yaşanacak sorunlara karşı da bir dizi önlem alındı. Kreşler, emzirme odaları vb. açıldı. Kadınların özgürleştirilmesinin bu temel adımlarıyla birlikte kadın ve erkeğin birbirine bakışı da değişmeye başladı. Toplumun ihtiyacının temel alındığı, toplumsal faydanın sağlandığı üretime dayalı işçi iktidarında, kâra dayalı kapitalizmden kalma sömürü ve bunun ürünü eşitsizlik ve ayrımcı politikalar da gereksizleşti. Kapitalist sistemde imkansız ve hayal olan şeyler Ekim Devrimi'nde gerçekleşti.

Bir yanda günümüz dünyasının toplam tablosuna ayna tutan Fransa örneği, diğer yanda yapılması gerekene ışık tutan Ekim Devrimi... Bir yanda eşitsizliğe dayalı kapitalizm, diğer yanda eşit bir dünya sunan sosyalizm... Büyük devrimin 100. yılında yüzümüzü gerçeğe dönmenin ve insanlığın o büyük hayalini gerçek kılmanın vaktidir!..

Killeytna Rawan!*

Henüz sekiz yaşındaydı Rawan, tecavüze uğrayıp hayatını kaybettiğinde...

Yemen'in Suudi Arabistan'a sınır olan Hadd bölgesinde küçük yaşta ailesi tarafından kendisinden büyük olan bir erkekle evlendirildi Rawan. Küçük yaşta geleceği elinden alınan minik kız çocuğu, gerdek gecesinde cinsel organında meydana gelen kanama sonucu hayatını kaybettiğinde sekiz yaşındaydı henüz.

Yemen'deki kız çocuklarının yüzde 25'i, 15 yaşın altında evlendiriliyor. Ülkede 2009 yılında evlilik yaşı yasal olarak 17 olarak belirlenmiş olsa da düzenleme "İslami kurallara uygun değil" denilerek sonradan yürürlükten kaldırılmıştı.

Dünyanın dört bir yanında küçük yaşta kız çocukları evlendiriliyor, tacize-tecavüze uğruyor. Yetmiyor, canından oluyor. Yetmiyor, tecavüzcü ya da "eş" mahkemelerde yargılanmıyor, yargılansa da ödül gibi "ceza" alıyor. Ortadoğu ülkelerinde savaştan kaçan

kadın ve kız çocukları mülteci kamplarında ya da sokaklarda satılıyor, erken yaşta evlendiriliyor, tecavüze uğruyorlar. Ezidi kadınlarının çığlıkları Rawan'inkine karışıyor, Arap kadınların haykırılarıyla birleşiyor.

Türkiye'de söz konusu gerici zihniyetin temsilcisi olan AKP geçen sene TBMM'ye tecavüzcünün mağdurla evlenmesi durumunda cezasının ertelenmesini öngören bir teklif sunmuştu. Ülkemizi sömürü "cennetine" çeviren, her yeri ranta açan bu gerici zihniyetin kadınlara bakış açısını bu önergeden de görebiliyoruz. Kadınların bu sistemdeki ikincil cins konumundan dolayı, çıkarılan yasalar, yaptırımlar, onlara biçilen roller hep kendilerini toplumdan soyutlamaya, eşlerine itaat ettirmeye, susturmaya yöneliktir. Dinci gerici icraatlarında sınır tanımayan Türk sermaye devleti, yeni eğitim-öğretim müfredatına "Kadının kocasına itaat etmesi ibadet sayılır" ifadesini yerleştirerek, kadınlara bakış açısını yine ortaya sermiş oldu. Keza gece sokakta

tecavüze uğradığında "gece sokakta ne işi vardı" denilebilen kadınlar için yeni çıkarılan yasayla birlikte gece vardiyasında çalışma saatleri uzatıldı. Ve kadınlar bir yandan din sopasıyla "terbiye" edilmeye çalışılırken, diğer yandan sistemin mevcut ekonomik krizinden dolayı ucuz iş gücü olarak kullanılıp sömürülmeye devam ediyorlar.

Dünyada bütün ülkelerde kadınlar aynı sorunları yaşıyor: Erken evlendirilme, tacize tecavüze uğrama, eve hapsedilme ya da ucuz iş gücü olarak sömürülme... Bu sistemde hepimiz Rawan'ız ve çocuklarımız da aynı tehlikeyle karşı karşıya kalma potansiyeline sahip. Aramızdan her geçen gün bir Rawan daha eksilmemesi için mücadele etmeliyiz. Biz yaşamın yarısını oluşturan işçi-emekçi kadınlar, işçi-emekçi erkek kardeşlerimiz ile birlikte üzerimizden döndürülen bu sömürü çarkını kırmalıyız.

P. SEVRA

*Hepimiz Rawan'ız!

Ekim Devrimi 100. yılında...

Yeni insanın in

Proleter devrimler çağının başlangıcı olan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, üretici güçler üzerindeki özel mülkiyetin ve her türlü sömürü ilişkisinin tasfiyesi demektir. Tarihte ilk kez işçi sınıfı burjuvaziye devirip, emperyalizme kök söktürerek büyük bir devrim gerçekleştirdi. İşçilerin yönettiği başka bir dünyanın, sosyalizmin mümkün olduğunu gösterdi. Başka bir düzenin kurulması ve sömürünün yok olması için belli düzenlemeler yapılması gerekiyordu. Bu çerçevede devrim sonrasında Sovyetlerin aldığı kararlar şunlar oldu:

- * Tüm bankalar kamulaştırıldı.
- * Tüm fabrikaların denetimi Sovyetler eliyle işçilere geçti.
- * Tüm banka hesapları hazineye aktarıldı.
- * Asgari ücrete zam yapıldı ve günlük çalışma süresi 8 saate indirildi.
- * Çarlık hükümetinin bütün dış borçları reddedildi.
- * Ülkenin tüm doğal kaynakları millileştirildi.
- * İdam cezası kaldırıldı.
- * Kilisenin devlet üzerindeki otoritesi kaldırılarak laik bir sistem getirildi.
- * Din ve inanç özgürlüğü getirildi.
- * Kadınlara seçme-seçilme hakkı verildi.
- * Medeni kanun kabul edilerek, medeni nikah ve boşanma hakkı yasallaştı.
- * Soyluluk unvanları kaldırıldı ve herkes yasalar önünde eşit kabul edildi.
- * Laik bir eğitim sistemi getirilerek ki-

lise-eğitim ilişkisi yasaklandı. Çocuk işçi çalıştırılması yasaklandı.

* *Halklar hapishanesinde baskı gören tüm uluslara ayrılma hakkı dahil olmak üzere kendi kaderini tayin etme hakkı tanındı.*

* *Çarlık döneminde başlayan emperyalist savaşa son verildi.*

* *Çalışanlara, çocuklara ve çalışamayan durumdaki yaşlı ve hastalara sosyal güvence sağlandı.*

* *Eğitim ücretsiz ve mecburi hale getirildi.*

Bolşevik Parti'nin Ekim Devrimi'nin başarısında önemli bir rol oynayan teorik çabası ve ideolojik mücadelesi, bütün bu açılardan fazlasıyla aydınlatıcı ve yol göstericidir. Lenin, Ekim Devrimi'nin yaklaşan 4. yılı vesilesiyle yaptığı konuşmada şunları söylüyor:

"Rusya'da devrimin ilk ve kaçınılmaz görevi, Ortaçağ kalıntılarını bertaraf etmek, bunları son kırıntısına kadar temizlemek, Rusya'yı bu barbarlıktan, bu utançtan, kültürün ve ilerlemenin önüne dikilen bu en büyük frenleyici engelden kurtarmak şeklindeki burjuva-demokratik bir görevdir. Ve bu temizliği, 125 yıl önceki Büyük Fransız Devrimi'nin yaptığından çok daha büyük bir kararlılıkla, hızla, cesaretle, başarıyla ve halk yığınları üzerindeki etkisi açısından çok daha geniş ve köklü bir şekilde yaptığımız için haklı bir gurur duyabiliriz."

Dünyanın en geri ülkesinden, bir halklar hapishanesi olan Çarlık Rusya'sından

yola koyulup en ileriye var etmenin önemli yeterince açıktır. Sosyalizmin inşası temelinde eğitim, genç kuşaklar ve tüm toplumun geleceği için önemlidir.

SSCB'DE EĞİTİMİN MİSYONU

"Mutlu, parlak, aydınlık bir gelecekte yaşamak için kafanızla ve ellerinizle nasıl çalışacağınızı öğrenmelisiniz." Krupskaya'ya ait olan bu söz devrim sonrası genç kuşaklara dair söylenmiştir. Ancak bir bakıma SSCB'de eğitimin misyonunu da içermektedir. Eğitimin temel misyonu mutlu, parlak, aydınlık bir gelecek yaratmaktır. Bunun tek yolu ise insanın insan tarafından sömürsünü, sınıf ayrıcalıklarını, emeğin tutsaklığını ortadan kaldırmaktır.

Kapitalist toplumlarda eğitim, burjuva sınıfın egemenliğini sürdürmesinin ve zenginliğini arttırmasının bir aracı işlevini görüyor. Okullar, gerici bir sınıf olan burjuvazinin çıkarlarını korumak için çağ dışı, dogmatik bilgilerin empoze edildiği kurumlar olarak işlemekte; dolayısıyla kitabi bilgiler ile toplumun çıkarları arasında bir uçurum bulunmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı olan SSCB'de ise eğitim, emekçilerin emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadelesinin sınıfsız, sömürsüz, sınırsız yeni bir yaşamı inşa edip geliştirmesinin bir aracıdır. Geleceği kazanmanın, yeniyi var etmenin önemli bir adımıdır. SSCB'de bu ihtiyacı temel alan bir okul ve yaşamın her alanını kap-

sayan bir eğitim politikası geliştirilip uygulanmıştır.

1917 Ekim Devrimi'yle Rusya, pek çok alanda olduğu gibi eğitim alanında da muazzam yeniliklere sahne oldu. Burjuvazinin elinde kuralların ve sistemin devamını sağlamak için kullanılan eğitim, SSCB'de sosyalizmin inşası ve sosyalist bireyin yaratılması için muazzam bir araç haline dönüştürüldü. SSCB'de eğitim sistemi, eğitimin ülke ekonomisine olan etkileri ve sosyalist bireylerin yaratılmasındaki rolü temel alınarak oluşturuldu. SSCB'deki eğitim politikalarının özünde marksist yöntem vardır. Yaşamın ve üretimin her alanıyla birleşmiş, kolektif bilincin gelişmesi ve bireylerin her türlü yeteneğinin açığa çıkarılması amaçlanmaktadır. Özel mülkiyetin değil, toplumsal mülkiyetin geçerli olduğu bu sistemde tüm topluma hizmet eden ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel olarak yaşam ve bilinç düzeyinin sürekli ileriye dönük geliştirilmesini amaçlayan bir eğitim anlayışı bulunmaktadır.

Sovyet eğitim sisteminin, her çocuğun yeteneğini, etkinliğini, bilincini, kişiliğini ve insani özünü geliştirmeyi amaçladığını vurgulayan Krupskaya sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Eğitim yöntemimizin burjuva halk okullarındaki yöntemlerden değişik olmasının nedeni budur ve bu yöntemler, burjuva çocuklarının eğitimine uygulanan yöntemden tamamen farklıdır. Burjuvazi çocuğunu her şeyin üstüne koyan, onu kitlelere karşı çıkan bireyler olarak yetiştirmeye çalışır. Komünist eğitim yönteminde biz, çocuklarımızın her yönden gelişmesinden yanayız, - biz onları fiziksel ve ahlak bakımından güçlü bireyler yapmak istiyoruz. Özel mülkiyet tutkusu ile bireyci olmalarını öğretiyoruz. Kolektife karşı çıkmayan, tersine onun gücünü oluşturan ve onu daha ileri düzeylere yükseltenler olarak yetiştiriyoruz. Çocuğun kişiliğinin en iyi ve en mükemmel olarak sadece bir kolektifte gelişebileceğine inanıyoruz. Çünkü kolektif, bir çocuğun kişiliğini yok etmez, tersine eğitimin niteliğini ve içeriğini geliştirir."

SSCB'de bu gelişim rastlantıya bırakılmamış ve örgütlü zeminlerle garantiye alınmıştır. Bu doğrultuda hem

şasında eğitim

G. Umut

Komsomol hem de “genç öncü birlikleri” sorumlu tutulmuştur. Lenin, 1920’de Moskova’da yapılan Üçüncü Komsomol Kongresi’nde, “Gençliğin ve Komünist Gençlik Birlikleri’nin görevleri sorununa yaklaştığımda, bu görevlerin tek bir kelimeyle ifade edilebileceğini söylemek zorundayım: Görev öğrenmekten ibarettir” demiştir.

1919’da Rusya Komünist Partisi’nin VII. Kongresi’nde eğitimle ilgili şu kararlar alınmıştır:

* *Parasız ve zorunlu, genel ve politeknik (teoride ve pratikte üretimin merkez dallarını tanıttacak) eğitimin her iki cinsiyetten 17 yaşına kadar olan çocuklar için uygulanması*

* *Okul öncesi kurumların yaratılması*

* *Anadilde eğitim ve iki cinsiyetten çocukları kapsayan ortak ders; iş çalışma okulunun tamamen laik olması; yani tüm dinsel etkilerden arındırılmış, üretken toplumsal işle dersin yakın bağlantılarının gerçekleştirilmesi*

* *Tüm öğrencilere yiyecek, giyecek, ayakkabı ve ders araç gereçlerinin devlet tarafından verilmesi*

* *İsteyen herkese eşit, bilimsel yüksek öğrenim hakkı ve maddi destek*

* *Sanat eğitimi ve sanat eserlerinin herkes için ulaşılabilir olması*

OKUMA-YAZMA SEFERBERLİĞİ

Halkın okuma yazma seferberliğine aktif olarak katılması önemli adımlardan biridir. Lenin, 1913’te Çarlık Rusya’sında eğitimin durumuyla ilgili olarak yazdığı bir makalede, okul yaşındaki çocukların toplam nüfusun %22’sini oluşturmalarına rağmen, o tarihte okullardaki öğrenci sayısının nüfusun sadece %4,7’sini oluşturduğuna dikkat çekerek, “Avrupa’da Rusya dışında bu derece barbar ve halk yığınlarının eğitim, aydınlanma ve bilgi bakımından bu derece yoksun bırakıldıkları bir tek ülke kalmadı. ... Genç kuşağın beşte dördü, Rusya’nın feodal devlet yapısı yüzünden okumaz-yazmazlığa mahkûm edilmiştir. Halkın büyük toprak sahiplerinin iktidarı yüzünden bu alıklaştırılmasına, Rusya’daki okuma-yazmazlık karşılık düşüyor” demektedir.

Lenin, aynı makalesinde işçi sınıfı mücadelesi bakımından eğitim alanının

önemini “(işçi sınıfı) gerçek özgürlük için ... ve soyluların eğitimi değil, ama halkın eğitimi olan gerçek eğitim için devrimci savaşım yeteneğini çok daha inandırıcı, çok daha güçlü ve çok daha sağlam bir biçimde göstermesini bilecek” sözleriyle ortaya koymuştur. 1917-1920 yılları arasında, bütün zorluklara rağmen, okuma-yazma bilenlerin sayısı erkeklerde %44,6’ya ve kadınlarda ise %25,8’e yükselmişti. 4 yaşından küçük çocuklar için yuvalar, çocuk yerleşim birimleri, çocuk kolonileri gibi yerlerin açılması sağlanmıştır. Eğitimin ve küçük çocukların bakımını üstlenen bu kurumlar sayesinde, kadınların okuma yazma oranı hızlı bir şekilde artar. Kreşler, çocuk bakımının sadece kadın üzerine kalmamasını, kadınların ve çocukların eğitimini güvencelemektedir.

Sovyet eğitim sisteminde “her yaşta eğitim” ilkesi geçerliydi ve bu kapsamda akşam okulları, mektupla eğitim gibi yöntemlerle yetişkinlere yönelik eğitim veren kurumlar bulunmaktaydı.

PARASIZ, ZORUNLU VE POLİTEKNİK EĞİTİM: HER YER OKUL!

Marks, *Kapital*’de (Cilt 1, s.408-415) çocukların fabrikalarda nasıl da acımasız ve uzun süreli çalıştırıldıklarını anlatır ve eleştirir ama çocukların parasız ve kamusal eğitimlerinin temeline üretimi

koymaktan da geri durmaz. İnsan üretim sürecine toplumsal biçimde katılıp emeğinin ürününe sahip olacak, bu süreçte de eğitim alacaktır. Eğitim ile üretimin iç içe geçtiği, her üretim ortamının eğitim, her eğitim mekanının da üretim olarak işlev göreceği bir sistem tanımlanır politeknik eğitimde. Her eğitimin temelinde üretim yer alacak, ortak zenginliğin üretilmesinde de eğitim temelinde bakılacaktır. Birey, bütünü hakkında herhangi bir anlayışa sahip olmadığı üretim sürecinde sadece bir araç olmaktan kurtulur ve sürece egemen olur. İnsanın üretim sürecine, dolayısıyla kendisine ve topluma yabancılaşmasına son verecek olan önemli bir alandır. Politeknik eğitimde bireylere en temel teknik yöntem ve beceriler kazandırılır. İşçi farklı üretim alanları arasındaki temel bağ ve benzerlikleri kavramak ve bu temelden faydalanarak karşılaştığı her türlü problem ve yenilikle baş etme olanağı bulur. Öğretilen temel, işçinin üretim sürecine, üretim sürecinin herhangi bir kesimine esir olmasının önüne geçer. Ona farklı görevlere uyum sağlama esnekliği kazandırır.

Politeknik eğitim, kafa ve kol emeği arasındaki mesafeyi okul eğitimi ile toplumsal eğitim sürecine kaynaştırarak ortadan kaldırır. Üretimdeki öğrenci bilgiyi daha iyi kavrar, toplumsal olarak adlandırır. SSCB’de de yöntem olarak politeknik eğitim model alınmıştır.

Sovyetler Birliği’nde eğitim devlet eliyle yürütülür, laiktir ve 7-15 yaşları arasındaki bütün çocuklar için zorunludur. 1936 Anayasası’nda Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği yurttaşlarının eğitim hakkı şöyle tanımlanmıştır: “Bu hak genel ve ücretsiz yedi yıllık öğrenim, on yıllık öğrenimin geniş olarak gelişmesi, yüksek ücretsiz eğitim, yüksek okullarda çalışmalarında üstünlük gösteren öğrencilere verilen devlet bursları sistemi, okullarda ana dilinde öğretim yapılması, fabrikalarda, devlet çiftliklerinde, maki-ne ve traktör istasyonlarında ve kolektif çiftliklerde ücretsiz mesleki, teknik ve tarım eğitimi yoluyla elde edilir.”

SSCB’de okul sisteminde zorunlu eğitim aşamasından önce yuvalar (3-4 yaşları arası), anaokulları (5-6 yaşları arası) yer alır. Ardından, ilkokul 7-10 yaşları arası ve zorunludur. 11-13 yaşları arası zorunlu birinci devre ortaöğretim aşaması bulunmaktadır. Sonra öğrenciler fabrika okulları, teknikumlar, öğretmen enstitüleri veya ikinci devre orta öğretim okullarından birine yönlendirilir. Eğitimin bu aşamasından sonra üniversiteler ve yüksek enstitüler ve sonraki aşamada ise araştırma enstitüleri ile mezuniyet sonrası programlar yer alır.

Okul öncesi eğitim:

Okul öncesi eğitim bir yanıyla toplumun eğitimini amaçlar, diğer bir yanıyla

da toplumun yarısını oluşturan kadınların toplumsal yaşama katılımını güvence. SSCB'de kadın-erkek eşitliği ve kadının sosyal yaşama katılması yönünde atılan adımlar, küçük çocuklar için mahalle, fabrika ve kolektif çiftliklerde yaygın olarak çocuk yuvalarının kurulmasını gerektirmiştir.

Yuvalar, çocukların sağlıklı gelişimi için önemlidir. Aynı zamanda annelerin eğitilmesi işlevini ve süt dağıtım merkezleri olarak işlev görür. SSCB genelinde çocuk ölümlerinin kontrol altına alınmasında belirleyici bir rol oynamışlardır.

Anaokulları da annelerin çalışma saatlerine göre düzenlenmiş, ama gerektiğinde yatılı olarak hizmet veren okullardır. Öğretmenler ile anne-baba arasında yakın bir ilişki ve işbirliği bulunur.

Çocukların insan olarak yetiştirilmesinde büyük bir hassasiyet vardır. Oyunlar, faaliyetler, özel oyuncaklar ve gereçler çocuklara birlikte mutlu olarak

yaşamayı öğretmek üzere tasarlanır. Çocuklar, matematiğin basit unsurlarını ve okuma-yazmanın ilk aşamasını anaokullarında öğrenir.

İlköğretim:

İlköğretim toplamda 7 yıldan oluşur: 4 (ilkokul) + 3 (ortaöğretim). Eğitim bu aşamada zorunludur. Öğrenciler ilk kısmında okuma dersleri, uygulamalar, çevre gezileri, deneyler yaparlar.

İkinci üç yıllık ortaöğretim kısmı ise üretim eğitimi ile başlar. Üretim eğitimi politik atölye dersleridir. Beşinci sınıfta birlikte başlar. Politeknik eğitim genellikle okula yakın bir fabrikada, sanayi tesisinde, kolektif çiftliklerde veya okul atölyesinde gerçekleştirilir. Bu eğitim aşamasının amacı, öğrencinin matematik, fen ve sosyal bilimler ile modern politika konusundaki temel eğitimi almasıdır.

Orta dereceli okullar:

Eğitimin ilk ve zorunlu kısmından sonra öğrenciler, yeteneklerini ölçme ve yönelimlerini belirleyecekleri bir sözlü sınava girerler. Sınav sonrası dört tane orta dereceli okuldan birini seçerler.

a-Fabrika okulları, fabrika veya kolektif çiftliklerde çalışan gençlerin eğitiminden sorumludur. Gençler hem işlerle ilgili eğitim hem de gelişimlerini sağlayan eğitimleri alıyorlar.

b-Teknikumlar, yetiştirilmiş teknik eleman ihtiyacını karşılayan teknik okullardır. Sovyetlerdeki ekonomi planına göre bu okullar açılıyordu. Bu okulu bitirenler ister iş alanına giderler ya da isterlerse eğitim gördükleri alanının üniversite veya yüksek okuluna devam ede-

bilirler.

c-Eğitim enstitüleri, okul öncesi ve ilköğretim okulları için öğretmen yetiştirilen okullardır.

d-İkinci devre ortaöğretim okulları, üniversitelerin çeşitli alanlarına yönelik eğitim veren geçiş okullarıdır.

Yükseköğrenim:

Öğrenciler mesleki tercihleri doğrultusunda üniversiteye gidiyorlar. Üniversitelerde genç işçilerin ve köylülerin gidebileceği "İşçi Fakülteleri" de bulunuyor. Üniversiteler bilimin çeşitli alanlarına insan yetiştirirken, yüksek teknik okullar ise fabrikalar ve üretim alanları için insan yetiştirmektedir. Temel olarak SSCB'de bunların herhangi birine gitmek sosyal ve ekonomik olarak statüyü belirlemediği için öğrenciler özgür tercihlerde bulunabiliyorlardı.

Öğrenciler toplumun örgütlü faaliyetinin içindeydiler. Katıldıkları öğrenci kulüpleri, Genç Komünist Birlikleri içindeki faaliyetlerini, eğitimleri sırasında da devam ettirirler; tiyatro, müzik, spor gibi etkinliklerin yanı sıra ülke ve dünyanın çeşitli meseleleri konusunda faaliyetlere katılırlar. Üniversite eğitimi için başka illerden gelen gençler, öğrenciler için yapılmış öğrenci evlerinde kalırlar. Ayrıca öğrencilerin %80-90'ına çeşitli burslar verilmekteydi. SSCB'de çocukların çok yönlü gelişimini sağlamak ve çeşitli ihtiyaçlarını karşılamak üzere çocuklar tarafından yönetilen çeşitli öğrenci birlik ve kulüpleri de bulunmaktadır.

SSCB'de işsizlik diye bir olgu da yoktu. Çünkü herkes bir şekilde toplumsal yaşam için üretime katılıyordu. Merkezi planlama, ülke genelindeki mezunların belirli bir iş koluna yığılmasını engelliyordu ve sektörlerde üretim için gerekli sayıda kişinin çalışmasını sağlıyordu.

ANADİLDE EĞİTİM

Ekim Devrimi'nin ardından, çarlık despotizminin her türlü haklarını inkar ettiği halklara kayıtsız-koşulsuz kaderlerini tayin hakkı verilmiş; SSCB 15 cumhuriyet ve bunlara bağlı 16 özerk cumhuriyetten oluşmuştur. Sovyetler Birliği sınırları içinde konuşulan 130'a yakın dilin konuşulmasının önündeki engeller kaldırılarak, her cumhuriyete eğitim ve öğretimde kendi dilini kullanma hakkı verilmiştir. O güne kadar hiçbir alfabe ve yazı diline sahip olmayan halklar için, dilbilgisi kitapları, sözlükler hazırlanmış ve kendi dillerinde ders kitapları yayımlanmıştır. SSCB'de bir dilin anadil olması için hiçbir kriteri yoktu; belli bir grubun

onu kullanması anadil olarak tanınması için yeterliydi.

SON SÖZ YERİNE

SSCB'de eğitim sistemi, yeni insanın inşasında hâlâ aşılamayan bir eşiktir. Tüm toplumun çıkarlarını, çok yönlü gelişmeyi, "sosyalist yarış" geliştiren yeni kadrolar SSCB'nin her alanda ilerlemesine öncülük etti. Bolşevikler ve komünist gençlik örgütünün (Komsomol'un) kadrolarının önderlik ettiği bu dönüşüm süreci birçok yerleşik algıyı yerle bir etmiştir. İnsanın gelişiminin sonsuz olduğunu, her alanda ve her yaşta öğrenme ve öğrendiklerini uygulamanın mümkün olduğunu, fedakarca ve birlik beraberlik içinde çalışmanın ve yaşamının mümkün olduğunu anlatır. Bilimin, eğitimin, gelişimin sadece bir azınlık için değil de insanlık için kullanıldığında neler gerçekleşebileceğini gösterir.

Ekim Devrimi'nin eğitim politikası, sosyalist eğitim ve komünist ahlakla yetiştirilmiş milyonlarca kadronun, geleceğin sınıfsız toplumunun yeni insanlarının yetiştirildiği bir deneyim olarak tarihimizdeki yerini almıştır. Ekim Devrimi, emperyalist-kapitalist barbarlık karşısında insanlığın tüm ilerici değerlerinin mirasçısı olarak, her alanda bizlere yol gösterici bir deneyim bırakmıştır.

Yararlanılan kaynaklar ve konuyla ilgili okuma önerileri:

- * *Komünist Manifesto, K.Marx-F.Engels, Sol Yayınları*
- * *Alman İdeolojisi, K.Marx- F.Engels, Evrensel Yayınları*
- * *Lenin ve Eğitim, Fyodor Korolyov, Sorun Yayınları*
- * *Gençlik Üzerine, Lenin, Sol Yayınları*
- * *Yönetmeyi Nasıl Öğrendik? Lenin, Evrensel Basım Yayın*
- * *Gençlik Üzerine, Stalin, Lenin-Stalin, Evrensel Basım Yayın*
- * *Eğitim Üzerine, Krupskaya, Ser Yayınları*
- * *Yaşam Yolu, Cilt 1-2, Anton Semyonoviç Makarenko*
- * *Kulelerde Bayraklar, Anton Semyonoviç Makarenko*
- * *Türkiye Komünist İşçi Partisi Programı, Eksen Yayıncılık*
- * *Dünden bugüne mesleki teknik eğitim, www.kizilbayrak.net*
- * *Politeknik Eğitimin Tarihi ve Temelleri - I, Doç. Dr. Kemal İnal*
- * *Neo-Liberal Eğitim Politikalarının Anatomisi İçin Alternatif Bir Çerçeve, Fuat Ercan*
- * *Okulun Toplumsal İşlevi, Ignancy Szaniawski, Onur Yayınları*
- * *Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, Sayı:11, Yıl:2001 (sf. 1-37)*
- * *1936 Yılında Sovyet Rusya'da Yükseköğretim Hakkında Hazırlanmış Bir Rapor, Prof. Dr. Ersoy Taşdemirci*

İstanbul'da Ekim Devrimi seminerleri

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Ekim Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle İstanbul'da "İşçi sınıfının örgütlenmesi ve Bolşevik Parti" başlığıyla seminerler düzenledi.

KÜÇÜKÇEKMECE

Seminerlerin ilki 8 Eylül'de Sefaköy'de gerçekleştirildi.

Ekim Devrimi öncesindeki deneyimlerin tartışılmasıyla başlayan seminerde burjuva devrimler tarihinde işçi sınıfının oynadığı rol üzerine örnekler verildi. Çarlık Rusya'sında gelişen süreç ve Ekim Devrimi'ni burjuva devrimlerinden ayıran özellikler belirtildi. Ardından Lenin ve Bolşevik Parti'nin işçi sınıfının örgütlenmesine bakış açısı üzerinde duruldu. Seminerde 'sovyet' deneyimi üzerinde ayrıntılı olarak duruldu.

İkinci bölümde seminer gündemi üzerine forum gerçekleştirildi.

KARTAL

Seminerlerin ikincisi 9 Eylül'de Kartal'da gerçekleştirildi. Seminer saygı duruşuyla başladı. Ardından BDSP'nin hazırladığı "Ekim Devrimi yolumuzu aydınlatıyor" sinevizyonu izlendi.

Burjuva devrimler sırasında işçi sınıfının rolü anlatıldı. Çarlık Rusya'sında gelişen süreç ve Ekim Devrimi'ni burjuva devrimlerinden ayıran özellikler belirtildi. Lenin ve Bolşevik Parti'nin işçi sınıfının örgütlenmesine verdiği önem üzerine aktarımlar yapıldı.

Forum bölümünde ise gericilik, emperyalist savaş, sınıfı devrimcileştirme çabası, fabrika komiteleri, Greif İşgali, Metal Fırtına, meslek liselilerin örgütlenmesi üzerine söz alındı.

ESENYURT

Esenyurt'taki seminer ise 10 Ekim'de gerçekleştirildi. Seminerde ilk olarak burjuvazinin feodaliteden iktidarı alma mücadelesinde işçi sınıfının rolü ve katkıları aktarıldı.

Devrime giden süreçte Bolşevik Parti'nin rolü ele alınırken 'Sovyet'ler üzerine ayrıntılı bilgiler paylaşıldı. Bolşevik Parti'nin Menşevikler'e ve Sosyalist Devrimciler'e karşı mücadeleleri, bu mücadelelerin bugünün Türkiye'siyle benzerlikleri ve fabrikalar temelinde örgütlenme ısrarının devrime giden yolu nasıl açtığı ayrıntılı örneklerle aktarıldı.

Forum bölümünde ise sunumun diğer konularının yanı sıra Sovyetler üzerine ayrıntılı tartışmalar yapıldı.

Eğitimdeki gericileşme ve TÜSİAD'ın serzenişleri

Geçtiğimiz günlerde Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek, TÜSİAD'a bir ziyaret gerçekleştirdi. Gerçekleşen ziyarette TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik, hükümete birçok konuda istemlerini ilettiler. Erol Bilecik'in yakındığı konulardan biri de eğitimde yaşanan gericileşmeydi. Bilecik kaygılarını(!) "Bir yandan müfredatın 21. yüzyıl becerilerine uyumlu hale getirilmesi çabalarını, öte yandan eğitimde bilimsel anlayıştan uzak konuların gündemde kendine yer bulmasını gözlemliyoruz. Bu da bizi ülke olarak ortak hedefe ulaşma yolunda yavaşlatıyor" sözleriyle dile getirdi.

Özellikle son yıllarda hız kazanan eğitimdeki gericileşme kimse tarafından yadsınmaz bir biçimde gözler önündedir. İktidardaki dinci gerici odağı, "cihat bilmeyen öğrencinin matematik bilmesine de gerek yoktur" diyecek kadar gemi aza almış durumda. Yenilenen müfredatta evrim yer almazken, felsefe vb. dersler adeta din dersine dönüştürüldü. Kadına yönelik cinsiyetçi bakış ise "kocaya hizmet ibadettir" türünden önermelerle besleniyor. Yaşanan bu gelişmeler de toplumun ilerici kesimlerinde tepkiyle karşılanıyor.

Türk burjuvazisinin TÜSİAD'da temsil edilen ve uluslararası sermayeyle doğrudan ilişki içinde bulunan kesimi ise eğitimde yapılan değişiklikler de dahil olmak üzere AKP'nin birçok icraatından rahatsız. Gerek OHAL, gerek demokratik hak gaspları ve AKP'nin izlediği kutuplaştırıcı siyaset TÜSİAD'ı rahatsız ediyor. Fakat onların dertleri ne Türkiye'deki demokrasidir ne de ilerici değerlerin bir bir yok edilmesi... Onlar sömürü gemilerini fırtınasız denizlerde yürütmek istiyorlar. Ancak Türkiye'deki gergin siyasal ortam,

kutuplaşma, bu kadar pervasızca gerçekleşen hak gaspları ve gericileşme o korktukları fırtınayı besliyor. Toplumsal dinamiklerde biriken öfkenin bir patlamaya dönüşmesinden korkuyorlar.

Öte yandan AKP'nin bu yanlarından şikayetçi olan TÜSİAD'da önemli bir ağırlığa sahip olan Koç grubu, 2017'nin ilk altı ayında yüzde 120 kâr yaptıklarını şu sözlerle ilan etti: "Ülkemize olan inanç ve güvenle son 5 yılda gerçekleştirdiğimiz güçlü yatırımların da bir sonucu olarak, Koç Holding hissesi 2017 yılında bugüne kadarki en yüksek değerine ulaştı." Bu "inanç ve güven" in kaynağı ise AKP'nin bir bir hayata geçirdiği sınıfa yönelik hak gaspları ve saldırı paketleridir. Bu eğitimdeki gericileşmeden rahatsız olan(!) asalaklar takımı, gerici iktidar döneminde tarihlerindeki en yüksek kâr oranına ulaştı.

MESLEKİ EĞİTİM ALANINDA TÜSİAD-AKP KOL KOLA

TÜSİAD'ın, hükümetle imzaladığı

mesleki eğitim protokolleri, projeleri, eğitimin niteliğinden duyduğu kaygının riyakârlığını gözler önüne sermektedir. Mesleki eğitim alanı burjuvaziye ihtiyaç duyduğu ucuz ve vasıflı iş gücünü sağlar. Koç grubunun "meslek lisesi memleket meselesi" diyerek kendince önemini ortaya koyduğu bu alan son yıllarda özellikle öne çıkmış bulunuyor. "Her OSB'ye bir meslek koleji" kampanyasıyla sermayeye ihtiyaç ve hedefleri doğrultusunda okul açma yetkisi verilmekte, OSB'ler içindeki meslek liseleri fabrikaların ek binaları gibi işlev görmektedir. Hayata geçirilmeye çalışılan "1 gün okul, 4 gün staj" ya da "2 yıl okul, 2 yıl staj" uygulamasıyla, lise çağındaki mevcut öğrencilerin yüzde 70'ini mesleki eğitime yönlendirme hedefi birlikte değerlendirildiğinde, bu, patronlar için sayısı milyonları bulacak bir stajyerler ordusu demektir. Ucuz hatta ücretsiz ve vasıflı iş gücünden oluşan bu ordu sermayenin ağızını sulandırmaktadır. Yaratılan bu stajyer ordusu ile yüz binlerce yetişkin emekçi çalışma yaşamının dışına atılacak ve sermayenin

politikası olan "kullan at işçilik" politikası beslenecektir. Ayrıca "tematik lise" projesiyle sermayenin ihtiyaç duyduğu alanlarda uzmanlaşmış iş gücü yetiştirilecek ve böylece uzman emeğin fiyatı düşürülecektir. Çalışma Bakanlığı'nın Temmuz ayında yayımladığı Ulusal İstihdam Stratejisi'nin 2017-2019 Eylem Planı'nda da mesleki eğitim kendine genişçe yer bulmuş, bu alanda eğitim-özel sektör işbirliğinin artırılması gerektiğinin altı her fırsatta çizilmiştir.

Sözün kısası AKP kurmaya çalıştığı "sosyal ve kültürel iktidar" için eğitimde gerici uygulamaları arttırırken, hizmet ettiği sermaye sınıfı için de meslek liselerini, meslek yüksekokullarını, mühendislik fakültelerini patronların arka bahçeleri, ucuz iş gücü depoları haline getirmeye çalışmaktadır. TÜSİAD burjuvazisi ise mesleki eğitim alanındaki bu politikaların mimarıdır. Onun eğitimdeki nitelik düşüşü ve dinsel gericileşme hakkındaki söylemleriyse ikiyüzlülükten başka bir şey değildir.

Paralı eğitim aynı zamanda pahalı

Eğitim alanında dinci-gerici ve piyasacı düzenlemeler yapılırken işçi ve emekçiler çocuklarının eğitim ihtiyaçlarını karşılama zorluğuyla daha yakıcı olarak karşılaşmaya devam ediyor.

Temel bir hak olan eğitimin paralı olması ve giderek pahalılaşması, dolayısıyla da eğitimdeki eşitsizlik sorunu gibi köklü sorunlara "parasız eğitim" gibi çözümler getirmeyen sermaye düzeni, tam tersini yapmış ve bu temel sorunu derinleştirmiş oluyor.

İLK MASRAFLAR EL YAKIYOR

Yeni eğitim-öğretim yılının başlama-sına sayılı günler kala, eğitim alanındaki pahalılaşma emekçilerin gelirlerindeki artışın çok çok üzerinde seyrediyor.

Okul öncesi eğitime kayıt olan bir öğrenci için başlangıç masrafı olarak ortalama 485 TL, ilkökula başlayan bir öğrenci için 680 TL, ortaokula başlayan bir öğrenci için 705 TL, orta öğretime başlayan bir öğrenci için ise 775 TL harcama yapılması gerekiyor.

İLKÖĞRETİM SONUNA KADAR ORTALAMA 16 BİN, HER AY 155 LİRA

Bir öğrenci için, okul öncesi eğitimden ilköğretimin sonuna kadarki eğitimi boyunca sadece okul ihtiyaçları için ortalama 16 bin 700 TL harcama yapılıyor. Söz konusu rakam, ayda ortalama 155 TL olarak veliye yansıyor. Orta öğretimdeki eğitimi boyunca bir öğrenci için ortalama 8 bin 80 TL, ayda ise ortalama 168 TL harcama yapılırken, öğrenciye kantin-yemekhane için para ayrıldığına, bu rakam okul öncesi ve ilköğretimde aylık ortalama 295 TL, orta öğretimde 335 TL'ye çıkıyor. Bu masraflara okul servisi de eklendiğinde okul öncesi ve

ilköğretimde maliyet 295 TL'den 483 TL'ye, orta öğretimde ise 335 TL'den 517 TL'ye çıkıyor.

SERVİS ÜCRET ZAMLARI AÇIKLANMIŞTI

TÜİK'in açıkladığı Ağustos ayı enflasyon oranında, en yüksek fiyat artışının yaşandığı harcama grupları da eğitim ve ulaşım alanları olmuştu. Bu iki grubun kesiştiği servis ücretlerinde de geçtiğimiz günlerde zamlar açıklanmıştı.

Buna göre, geçen eğitim-öğretim yılına kıyasla Ankara'da ortalama yüzde 11, İzmir'de yüzde 18, İstanbul'da yüzde 5 zam yapıldığı duyurulmuştu.

DLB diyor ki...

Gerici eğitime karşı başka bir dünya mümkün!

Yeni eğitim-öğretim yılına savaşların ve katliamların gölgesinde giriyoruz.

Başımızı okul sıralarından uzatıp dışarıya baktığımızda dünya üzerinde artan savaş ve saldırganlık politikalarını görüyoruz. Çok değil, daha 2 yıl önce Ortadoğu'daki savaştan kurtulmak için göç yollarına düşen, fakat göç yollarında ölü bedeni kıyıya vuran Aylan bebeği hepimiz hatırlıyoruz. Yine benzer hikaye Arakan olayları sırasında yaşandı. Rohingya'lar savaştan ve kurşunlardan kurtulmak için göç yollarına düştüler ve bir bebeğin daha cansız bedeni kıyılara vurdu. Aylan bebekler hâlâ öldürülmeye devam ediliyor.

Yaşadığımız topraklarda da savaş ve saldırganlık günden güne tırmanıyor. Milyonlarca insanın mülteci olarak yaşadığı Türkiye'de mülteciler ucuz iş gücü olarak görülüyor. Diğer yandan mülteci kadınlar tecavüze uğrayarak katlediliyor. İşçi emekçilere yönelik sömürü koşulları günden güne ağırlaştırılıyor. 150 bini aşkın kamu emekçisi bir gecede çıkarılan KHK'larla işlerinden ekmeklerinden oluyorlar. Her türlü hak arama eylemi acımasız polis şiddetine maruz kalıyor. Ve daha sayısız hak gaspı, saldırı ve barbarlık yaşanıyor...

EĞİTİM GERİCİLEŞİYOR, CİHAATÇI NESİLLERİN YETİŞTİRİLMESİ HEDEFLENİYOR

Sermaye iktidarının saldırganlığı, zorbalığı ve karanlığı hepimizi etkiliyor. Eğitim sistemi gerici baskı ve karanlığın en yoğun hissedildiği alanların başında geliyor. Okullarımızda dinci-faşist gerici kol geziyor. Her yeni dönem bir öncekini aratırcasına anti-bilimsel hale geliyor, gericileşiyor. Yeni dönemi de bir

dizi saldırı politikaları ile karşılıyoruz. "Namaz dinin direği ise cihat çadırıdır" diyenler eğitim sistemini temelden değiştirmek için iş başındalar. İŞİD barbarlığının temsil ettiği cihat ilkokul sıralarından itibaren anlatılmaya başlanılacak. Dinci-gericiliğin düşman bellediği "evrim teorisi"ni ders kitaplarından kaldırıp, yerine "yaratılış" konusunu getirerek evrim derslerini ortadan kaldırmayı hedefliyorlar. Fakat bilinmelidir ki nasıl dünyanın döndüğünü söylediği için Galile'ye yaşamı zindan eden Kilise dünyanın dönmelerini engelleyemediyse bu düzen de evrim konusunu derslerden çıkararak evrimi ortadan kaldıramayacaktır.

Liselerimizde estirilen dinci-gerici eğitim politikalarının hedefi bellidir. Bizleri düşünmeyen, sorgulamayan uysal köleler ve kendi saltanatlarını devam ettiren cihatçılar haline getirmek istiyorlar.

SERMAYE DÜZENİNE VE GERİCİ EĞİTİMİNE KARŞI MÜCADELEYE!

Evet arkadaş, sistemin bize biçtiği misyon ortada. Bizleri kendi geleceğimizin teminatları olarak görüyorlar ve buna uygun konumlanıyorlar. Peki ya sen kendine nasıl bir misyon biçiyorsun? "Böyle gelmiş böyle gider, ben mi değiştireceğim" diye mi düşünüyorsun? Ya da "Koskoca okulda bir tek ben varım, tek başıma ne yapabilirim, hem onlar çok güçlü" mü diyorsun?

Fakat unutma ki tek başına değilsin. Bizler ben tekim dedikçe yanımdaki arkadaşımızı görmez oluyoruz. Halbuki yanımdaki arkadaşımız da bizimle aynı derslere giriyor, aynı kantinden yemek alıyor, kısacası bizimle aynı sorunu yaşıyor. Bizim görevimiz yanımdaki arka-

daşımızın bu sistemin kölesi olmasına göz yummak değil, devrimin saflarında olmasını sağlamaktır.

Yeni dönemde yeni bir dünya yaratmak için okullarımıza yükleneceğiz ve okullarımızı gericiliğin yuvaları haline getirmelerine izin vermeyeceğiz. Düzenin tüm saldırılarına karşı yanımdaki arkadaşımıza "Başka bir dünya(nın) mümkün" olduğunu anlatacağız. Okulların açıldığı ilk günden itibaren meclislerimize yükleneceğiz, liseli buluşmaları gerçekleştireceğiz.

Bizler akıntıya karşı kürek çekenleriz; yarın rüzgar bizden yana estiğinde daha ileriye gitmek için bugünden küreklere asılalım. Her sıra kürsümüz olmalı, her duvar sloganlarımızla dolmalı.

Şimdi her DLB'li görev başına, kazanacağımız bir dünya var!

DEVİRİNCİ LİSELİLER BİRLİĞİ

Gerici müfredata garip savunma

Dinci-gerici müfredata tepkiler gündemdeki yerini korurken devlet kurumlarından müfredatı savunan açıklamalar yapılıyor. Açıklamalar ise sermaye iktidarının anti-bilimsel, din taciri ve gerici yüzünü gözler önüne seriyor.

Talim ve Terbiye Kurulu (TTK) Başkanı Alparslan Durmuş, müfredattan çıkarılması tartışma yaratan Evrim Teorisi'ne ilişkin şöyle konuştu: "Evrimsel bir teori midir? Teoridir. Geçerli bir teoridir. Tornavidaya inanıyor musunuz,

penseye inanıyor musun? Penseyi kullanıyorum diyorsun. Ben evrime inanıyorum mu? Hayır evrime inanmıyorum ama evrimi kullanıyorum."

Müfredatta evlilik başlığında yer alan "kadının erkeğe itaat etmesi" yönündeki ifadeler sorulduğunda Durmuş, "İslam dininden bahsediyoruz ve erkekler kadınlar üzerinde onların geçimlerini sağlamak için kaynaklı bir üstünlüğe sahiptir" yanıtını verdi.

Cihadın bu yılın müfredatında yer

almamasına dair "geri adım atmadıklarını" söyleyen Durmuş, "cihat"ın müfredatta yer alması gerektiğini savunmaya devam etti. Durmuş'un ifadeleri ise dinin, bireylerin kendi inançları ile sınırlı olmadığını, devletlerin, dinci çetelerin istismar aracı olduğunu bir kez daha ortaya serdi. Durmuş "dinci çetelerin değil bizim dinimiz doğru, buna inanın" dercesine şu ifadeleri kullandı: "Geri adım atacak bir şey yok. Net bir şekilde cihadı, DAEŞ gibi, FETÖ'istler gibi birtakım kendine dini isnat eden sözde dinsel gruplar var. Biz bütün derslerimizde, yanlış temizlemeye ve doğruyu inşa etmeye çalışırız."

Üniversitelerde yeni mücadele yılı

Geçen sene OHAL'in karanlığında girdiğimiz üniversite eğitim-öğretim dönemini bu sene de yine OHAL koşullarında karşıyoruz. Üniversiteler baskıların arttığı, Ortadoğu'da savaşın kızıştığı, işçi ve emekçilerin haklarının sürekli tırpanlandığı, eğitim müfredatının bilimsel içeriğinin boşaltılıp dinci-gerici bir şekle büründürüldüğü bir atmosferde açılıyor.

Geçen eğitim-öğretim döneminde OHAL bahane edilerek üniversitelerde siyaset yapmak yasaklanmış, yapılan her türlü eylem engellenmeye çalışılmıştı. Eyleme katılanlar gözaltına alınıp, bir sürü soruşturma ile, okuldan uzaklaştırma, atılma, tutuklanma ile karşılaşmıştı. OHAL'i fırsat bilen sermaye devleti binlerce ilerici-devrimci-muhafazakar akademisyeni üniversitelerden ihraç etmiş, yerlerine Tayyip Erdoğan'ın direk atadığı hocalar, rektörler yerleştirmişti.

Bu sene hocasızlıktan dolayı birçok bölümün kapatıldığı üniversitelerle, artan yasaklarla, yoğunlaşan dinci-gerici uygulamalarla ve birçok şeye yapılan zamlar ile karşı karşıyayız. Örneğin bu yaz MEB'e bağlı karma öğrenci yurtlarının Erdoğan'ın talimatıyla kız-erkek olarak ayrıştırılması yolunda adımlar atıldı. Öte yandan açıklanan verilere göre 239 bin öğrenci öğrenim kredisini ödeyemiyorken, örneğin Kocaeli Üniversitesi yeni dönemi zamlarla açıyor. Yeni yönetmeliğe göre, üniversite seçmeli dersler kategorisinde yer alan seçmeli dersleri seçen öğrenciler, bu derslerin uzaktan öğretim kapsamında değerlendirilmesi nedeniyle harç ödemek zorunda bırakılacak.

KOÜ'de ayrıca yemeklere de zam yapıldı. Diğer yandan ODTÜ öğrencileri, önceki senelerde eylemlerle engelledikleri "ODTÜ yol projesi"ne Melih Gökçek ve kayyum rektörün imza atması sayesinde ODTÜ ormanının yok edilme çalışmalarının başlamasıyla yeni dönemi karşılayacaklar. Hemen her üniversitede burada saydıklarımız ve daha bir dizi sorun bizleri bekliyor.

Bu arada Diyanet İşleri Başkanlığı, Kuran Kursları Yönetmeliği'nin "İhtiyaç Odaklı Kur'an Kursları" bölümünün 3'üncü maddesinde değişiklik yaparak tüm üniversiteleri ilgilendiren bir hamleyle imza attı. Söz konusu değişiklikle "Orta ve yüksek öğretim kurumlarında ihtiyaç duyulması halinde öğrencilerin Kuran-ı Kerim ve dini bilgiler kapsamın-

da taleplerini karşılamak için D grubu kurslar açılabilir" ifadeleri yer alıyor. Böylece ortaokul ve liselerle birlikte üniversitelerde de Kuran kurslarının yolu açılmış oldu. Demek oluyor ki dinci-gerici muktedirlerin istedikleri "kindar ve dindar" neslin yaratılma zemini daha da sağlamlaştırıldı.

Üniversiteler kurulduklarından itibaren mevcut sistemin ihtiyacı doğrultusunda, egemenlerin geleceği şekillenmek için kendi ideolojilerini gençlere aşılama misyonuyla hareket etmiştir. Dönemin ihtiyacı olan mesleklere yatırımlar yapılmıştır. Günümüzde teknoparklar, teknokentler vb. aracılığıyla üretimin ucuza mal edilmesine hizmet etmek-

tedirler. Keza üniversiteler üzerinden, sorgulamayan, köle zihniyetli, dindar bir beyin ordusu yaratmaya çalışılmaktadır. Her sene değişen yönetmelikler ile karşıladığımız üniversiteler, giderek bilimsellikten uzaklaştırılmış, üniversitelerde meslek edindirme değil, ucuz yedek iş gücü ordusu yaratma hedefinde adımlar atılmıştır.

Öte yandan toplumdaki bağımsız olmayan üniversitelerimiz, toplumsal-siyasi olaylardan da bağımsız olmayıp, her zaman etkilenmiştir. Bugün toplumda korku atmosferi yaratılmaya çalışılırken, emekçiler işinden-aşından-mesleğinden edilerek açlıkla terbiyeye tabi tutulurken, kitleler suni ayrıştırmalara maruz kalırken, sistemin ekonomik krizi başta Ortadoğu olmak üzere diğer ülkeleri kapsıyarak kavururken üniversitelerimiz de bu olaylardan etkileniyor ve etkilenmeye devam edecektir.

Yeni döneme böylesi bir karanlık tabloda girerken elbette gençlik olarak bizlere birçok sorumluluk düşüyor. Üniversitelerimizde yaşadığımız akademik sorunlar için, ülkemizde ve dünyada gerçekleşen toplumsal olaylara sözümüzü söylemek için daha fazla ısrar ve daha fazla cüret ile hareket etmeliyiz. Geleceğimizi kendi sınıf çıkarları doğrultusunda şekillendiren sermaye devletine karşı bizler de bu sınıfı yıkabilecek tek devrimci sınıf olan işçi sınıfı ideolojisi ışığında üniversitelerimizde mücadeleyi büyütmeli ve gençlik olarak üniversitelerimizde örgütlü bir güce dönüşmek için dünden daha güçlü hareket etmeliyiz.

ODTÜ'de "anlaşma" yalanıyla orman talan edildi

9 Eylül gece saatlerinde polis eşliğinde ODTÜ'ye giren iş makineleri ormanı talan etti. Belediye, ağaç katliamının ertesi gününde "bir gecede yaptığı çalışma" ile övünse de; okulun boş olduğu yaz tatili döneminde, polis eşliğinde

yangından mal kaçırıcısına yaptığı kıyımanın, kendi acizliğini gözler önüne sermekten başka bir karşılığı olmadı.

Öte yandan, ODTÜ'deki ağaç katliamının önünü açan "protokol anlaşması"na ilişkin gerçekler de ertesi gün iti-

barıyla gün yüzüne çıktı.

Belediye ile ODTÜ yönetimi arasındaki sözde "anlaşmazlık", Erdoğan'ın talimatı üzerine valiliğin araya girmesiyle aşıldı. Böylece İ. Melih Gökçek başkanlığındaki Ankara Büyükşehir Belediyesi ile ODTÜ Rektörlüğü arasında "protokol" imzalanarak anlaşmaya varıldı.

Ortada "anlaşma" olduğundan söz edilse de, talan edilen bölgede yapılan inceleme, bu anlaşılan "protokol"ün de bir karşılığı olmadığını ortaya serdi. Sözde "protokol anlaşması"nda, açılan yolun 38 metre genişliğinde olacağı öne sürülürken bölgede yapılan inceleme, binlerce ağacın katledildiğini ve yol için açılan alanın 90-100 metre genişliğinde olduğunu ortaya koydu. ODTÜ ormanının 45 hektarlık alanının bölündüğüne değinilen raporda, ekosistemi bozulan

alanın, bunun iki katı büyüklüğünde olduğu ve devam eden çalışmanın etkisiyle daha da büyüyeceği belirtildi. Kamyonların geçişi için de fazladan yollar açılarak ağaç kıyımı yapıldığı ifade edildi.

Devletin ilgili kurumlarının, bakanlıklarının ve rektörlüğün, bu talanın önünü açmaktan öte bir işlevi olmadığı ve bunların, bölgenin korunmasına dair sorumluluklarını yerine getirmediği üzerinde duruldu.

ODTÜ'lü öğrenciler, TMMOB, ODTÜ Mezunları Derneği 10 Eylül'de yol yapımının gerçekleştiği A7 kapısı önünde yaptıkları eylemle ağaç katliamını ve buna ortak olan rektörü protesto etti.

İlerleyen günlerde pek çok üniversiteden öğrenci toplulukları da ODTÜ'deki talanı protesto eden ortak açıklama yayınladı.

Deyr ez-Zor savaşı, emperyalistler ve PYD

E. Bahri

Üç yıldır IŞİD'in vahşi kuşatmasına karşı direnen Deyr ez-Zor kenti, yıllardır medya tekelleri tarafından yok sayılıyordu. Zira bu kentte sergilenen direniş, Suriye halklarının emperyalistler tarafından kurtarılmayı beklediği iddiasını yerle bir ediyordu.

Müttefiklerinin desteği ile kent etrafındaki kuşatmayı kıran Suriye ordusu, bölgede bulunan IŞİD çetelerini temizleyip Irak sınırına ulaşmayı hedefliyor. Kentin etrafında çatışmalar devam etse de bölgenin kısa sürede cihatçı çetelerden temizleneceği belirtiliyor. Kent etrafındaki çetelerin temizlenmesi savaşın bitmesi anlamına gelmiyor elbet. Bununla birlikte savaşın önemli düğüm noktalarından birinin çözüldüğünü farklı çevreler de kabul ediyor. Örneğin Suriye'ye karşı savaşın fitilini ateşleyenlerden biri olan dönemin ABD Şam büyükelçisi Robert Ford da yenilgiyi kabul edenler kervanına katıldı.

EMPERYALİST/SİYONİST PLANIN ÇÖKÜŞÜ

Deyr ez-Zor artık yok sayılamaz. Çünkü bu kentin etrafındaki kuşatmanın kırılması, Suriye'ye saldıran güçlerin yenilgisinin kilometre taşlarından biri sayılıyor. Suriye'ye tam bir gözü dönmüşlükle saldıran emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki Türkiye, Suudi Arabistan, Katar "şer üçlüsü" hezimete uğramış durumda. Savaşın belli bölgelerde devam ediyor olması bu gerçeği değiştirmiyor. Suriye'yi yakıp yıktılar ama Şam'da İsrail işbirlikçisi, dinci-Amerikancı bir rejim kuramadılar. Dolayısıyla AKP şefi T. Erdoğan'la Körfez şeyhlerinin Emevi camisinde namaz kılma fantezileri de kursaklarında kaldı.

Deyr ez-Zor kuşatmasının kırılması, Suriye savaşında kritik bir eşik sayılıyor. Nitekim kazanılan bu zaferin ardından ilk defa Hizbullah'ın sahadaki askeri liderlerinden biri, Lübnan'dan yayın yapan Al Mayadeen kanalına açık kimliği ile mülakat vererek ABD, İsrail ve işbirlikçilerine Suriye'yi çetelerden arındırma konusunda kararlı oldukları mesajını verdi. Hizbullah, Suriye, İran, Rusya ittifakı adına konuşan askeri lider, bu güçler arasındaki işbirliğinin devam edeceğini de belirtti.

Deyr ez-Zor cephesindeki gelişmeler siyonist İsrail rejiminin tedirginliğini arttırdı. Cihatçı çetelere bel bağlayan İsrail'in, Filistin direnişine destek veren güçlerin zaferinden rahatsız olması şaşırtıcı değil elbet. ABD-İsrail ikilisinin

Ortadoğu'yu parçalama planına karşı savaşan güçlerin kazanması, Filistin halkı ve direnişi için de önemli bir kazanımdır. Zira aksi olsaydı sıra Filistin halkına ve direnişine de gelecekti.

Deyr ez-Zor cephesindeki gelişmelerden emperyalist ABD rejimi de rahatsız. IŞİD'le savaşan Suriye ordusunu defalarca hedef alan ABD, çetelerin hezimetini önleyemedi. ABD'nin rahatsız olması kaçınılmaz, zira IŞİD'in varlığını Suriye'ye müdahalenin gerekçesi diye pazarlıyordu. Bu arada ABD'nin IŞİD'e karşı savaştığı iddiasının sahteliği, Deyr ez-Zor cephesindeki gelişmeler karşısında aldığı tutumla daha da belirginleşti.

PYD/YPG DEYR EZ-ZOR'DA NE ARİYOR?

Deyr ez-Zor kuşatmasının kırılmasının hemen ardından yaşanan dikkat çekici gelişmelerden biri, Demokratik Suriye Güçleri'nin bu kente doğru hareket başlatmasıdır. Bu güçlerin omurgasını PYD'nin askeri kanadı YPG oluşturuyor, dolayısıyla "olağan koşullar"da Deyr ez-Zor bu güçlerin ilgi alanına dahil değildi. Bu durumda "Rojava ile ilgisi olmayan, Kürt nüfus barındırmayan Deyr ez-Zor'da PYD ne arıyor?" sorusu kendiliğinden gündeme geliyor.

"Rakka'yı kurtarma" iddiasıyla başlatılan hareket devam ederken, Türk ordusunun tehditlerinin/tacizlerinin ardı arkası gelmezken, PYD'nin yeni bir cephe açmasının mantıklı bir gerekçesi görünmüyor. Açılan bu cephenin Kürt halkının

talepleriyle ya da bu halkın güvenliğiyle ilgili olduğunu iddia etmek de kolay değil. Tersine, bu girişim Suriye ordusu ile çatışma riskini arttırıyor. Yani hem Kürt hareketi açısından uygun bir tercih değil, hem Kürt halkının hakları ya da talepleriyle alakasızdır.

Bu koşullarda Demokratik Suriye Güçleri'nin Deyr ez-Zor'a hareket başlatmasının tek açıklaması olabilir; o da bu akla ziyan işin ABD'nin emriyle gerçekleştirilmesidir. Vurgulamak gerekiyor ki bu temelde gerçekleştirilen bir askeri hareket ne haklıdır ne de meşru. Tersine, bu yönde ısrar edilirse eğer, hareket PYD'yi bölge halkları nezdinde şaibeli konuma düşürebilecek niteliktedir.

"Suriye'de kaybedenler" safında yer alan ABD, eğitip silahlandığı cihatçı tetikçileri ya IŞİD'e ya da El Kaide uzantısı çetelere kaptırdı. Bundan dolayı Kürt hareketine destek vermek durumunda kaldı. Tabir uygunsa, ABD'nin Suriye'de elinde kalan "tek koz" PYD'dir. Kürt hareketine destek veren ABD, bunun karşılığında Suriye'deki emperyalist politikasını da PYD ile müttefiklerini kullanarak hayata geçirmeye çalışıyor. ABD, bu güçlere dayanarak Suriye'nin en azından bir kısmını işgal etmeyi hedefliyor. Rakka operasyonu da Deyr ez-Zor kırsalında yeni bir cephenin açılması da bu yayılmacı politikanın ürünüdür.

Koşulların zorlamasıyla da olsa PYD'nin bu çizgiye kayması, ezilen bir halkın meşru hakları için mücadele eden ilerici bir akım olma niteliğini aşındırıyor.

Halen dünyanın en saldırgan emperyalist gücüyle işbirliği yapmanın diyetidir bu. İşbirliğinin aynı hatta devam etmesi durumunda bu diyetin çok daha ağır bir niteliğe bürüneceğinden de kuşku duymamak gerek.

GERÇEK KURTULUŞ HALKLARIN EMPERYALİZME KARŞI DİRENİŞİYLE MÜMKÜNDÜR

Ezilen bir halkın hakları ve onuru için mücadele etmekle yayılmacı bir emperyalist gücün kara kuvveti olmak arasında derin bir uçurum var. PYD'nin birinci konumdan ikincisine tam olarak evrildiğini söylemek için erken. Ancak ABD'ye anagaje bir politik hatta ilerlemeye devam ederse başka bir yere varması da olası değil. Bu bağlamda, Demokratik Suriye Güçleri'nin Deyr ez-Zor'a hareket başlatmasının talihsiz bir hamle olduğunu belirtmek gerekiyor.

Bir kez daha vurgulayalım, ezilen bir halkın hakları, onuru ve özgürlüğü için mücadele etmesi haklı, meşru ve desteklenmeyi hak eder. Ancak bunu yapmak adına yayılmacı/emperyalist bir politikanın kara kuvveti olmaya soyunmak başka bir şeydir. Bu çizginin, meşruluğu ortadan kaldıracağı gibi, esaret zincirlerini kalınlaştırmaktan başka bir sonuç yaratması da olası değil. Bu çağda halkların gerçek kurtuluşa ulaşabilmesi için emperyalizme ve gericiğe karşı birleşik-devrimci direnişin yükseltilmesinden başka bir yol bulunmuyor.

Asya-Pasifik'te sular ısınmaya devam ediyor

Kuzey Kore'nin son nükleer denemesi ABD ile aralarındaki gerilimi tepe noktasına çıkardı. ABD savaş gemileri son günlerde Güney Çin Denizi'nde cirit atıyor, aylardır ardı arkası gelmeyen provokasyonlara başvuruyorlar. ABD Başkanı Trump deyim uygunsu çığlıklarını oynuyor. Çin ve Rusya'nın sükunet çağrılarını duymuyor bile. İktisadi ve siyasi/diplomatik yaptırımların yoğunlaştırılmasının yeterli olmadığını ileri sürerek, "Tüm seçenekler masada", "Kim Jong-un'a anladığı dilden cevap verilecek" deyip, çok açık biçimde Kuzey Kore'ye tehdit üstüne tehdit savuruyor. Trump'la Kim Jong-un'un karşılıklı sert ve sorumsuz söz düellosu silahlı bir çatışma endişesine yol açıyor.

ABD'nin müstemlekesi gibi davranan Güney Kore ve Japonya'nın da ondan aşağı kalır yanı yok. Güney Kore, KDHC'nin füze fırlatma girişimlerine ve nükleer denemelerine, askeri tatbikatları sıklaştırarak cevap veriyor. Japonya ise yakın günlerde yaptığı bir açıklama ile gerektiğinde ve eğer istenirse Kuzey Kore'nin hava savunma sistemlerini felç edeceklerini belirtti. Geçtiğimiz günlerde Kuzey Kore'nin fırlattığı bir füzenin Japonya üzerinden geçerek denize düştüğünü belirterek, bu tehdidini tekrarladı.

Rusya ve Çin her vesileyle ABD ve müttefiklerine sükunet çağrılarını yapıyorlar. Diplomasi gereği de olsa açıktan Kuzey Kore'yi kınıyorlar da. Fakat esasta diplomatik çözümü dillendiriyorlar. Fransa ve İngiltere gibi büyük güçler Trump'inkine benzer sertlikte açıklamalar yapmakla birlikte, bu aşamada askeri seçenekten çok iktisadi, siyasi ve diplomatik yaptırımlara ağırlık verilmesini, bu yaptırımların yoğunlaştırılmasını öneriyorlar.

Sert açıklama ve tehdit korosuna en büyük savaş ve şiddet aygıtı NATO da katıldı. NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg Kuzey Kore'nin füze fırlatma ve nükleer deneme yapma girişimlerinden vazgeçmeyen Kuzey Kore'nin rolü inkar edilemez. Fakat sahadaki krizin ve bunun tetiklediği ucu büyük bir savaşa açık olan gerilim ve gelişmelerin asıl kaynağı, dünyanın en büyük savaş aygıtı NATO'nun da emrinde olduğu ABD'dir. O ABD'dir ki ikinci paylaşım savaşının galibi olmanın da tüm avantajlarını kullanarak tüm Pasifik'i üslerle donatmıştır. Sadece Güney Kore'de 30 bin ABD askeri bulunmaktadır. Keza ABD'nin Japonya'da da üsleri bulunmaktadır. ABD dünyanın en büyük küresel gücüdür ve "küresel bir

ABD ve Fransa başta olmak üzere istisnasız tüm emperyalist büyük devletlerin nükleer silahlar ürettikleri, denemeler yaptıkları, kendi kirli ve sefil çıkarlarını tehdit altında gördükleri her durumda rakiplerini -en çok da dünya halklarına gözdağı olsun diye- nükleer savaşla tehdit ettikleri tartışmasız bir gerçektir. Günümüzde, Kuzey Kore'ye dönük olarak yapılanlar da bu durumun sadece yeni bir örneğidir. Hiç kuşkusuz ABD, Fransa, Japonya ve diğer devletlerin Kuzey Kore'nin nükleer denemelerine dair tüm açıklamaları ve kınamaları tümüyle emperyalizme özgü bir riyakarlıktan ibarettir. Hiçbir tutarlılığı da inandırıcılığı da bulunmamaktadır. Nihayetinde söz konusu olan, ABD'si, Fransa'sı ile geçmişte ve bugün durmaksızın nükleer silah üreten, deneme üstüne denemeler yapan, günümüzde insanlığı ve de doğayı bir kez daha geçmiştekilerden de yıkıcı bir nükleer savaşla tehdit eden emperyalistlerdir. Dolayısıyla, insanlığı ve doğayı nükleer savaşın eşiğine getirenlerden, nükleer silah tekeli elinde bulunduranlardan tutarlılık beklenemez.

Asya-Pasifik'te suların ısınmasında, Güney Çin Denizi'nin bir av sahasına dönüşme yönünde seyretmesinde, füze fırlatma ve nükleer deneme girişimlerinden vazgeçmeyen Kuzey Kore'nin rolü inkar edilemez. Fakat sahadaki krizin ve bunun tetiklediği ucu büyük bir savaşa açık olan gerilim ve gelişmelerin asıl kaynağı, dünyanın en büyük savaş aygıtı NATO'nun da emrinde olduğu ABD'dir. O ABD'dir ki ikinci paylaşım savaşının galibi olmanın da tüm avantajlarını kullanarak tüm Pasifik'i üslerle donatmıştır. Sadece Güney Kore'de 30 bin ABD askeri bulunmaktadır. Keza ABD'nin Japonya'da da üsleri bulunmaktadır. ABD dünyanın en büyük küresel gücüdür ve "küresel bir

tehdit"ten söz edilecekse eğer, en büyük tehlike de "küresel tehdit" de ABD'nin ta kendisidir.

ABD son yıllarda Güney Çin Denizi'ni tam bir askeri tatbikat sahasına çevirmiştir. Pasifik'teki kara ve deniz üslerini her türlü silahla yeniden donatmıştır. Her vesileyle sürekli buraya yeni ve daha etkili silah ve askeri mühimmat sevk etmektedir. Rakiplerine dönük tehdit ve saldırıları yoğunlaşmış olup, dur durak bilmeyen provokasyonlara başvurmaktadır. Güney Kore'nin sıkışan askeri tatbikatları bir başka tehdit unsurudur. ABD Güney Kore'ye durmadan yeni silahlar ve askeri mühimmat satmaktadır.

KAVGA HEGEMONYA KAVGASIDIR, GERÇEK HEDEF DE ÇİN'DİR

Bir kez daha belirtelim ki Kuzey Kore ABD'nin dünya ölçüsünde giderek tırmanan saldırganlığının sadece bahanesidir. Ortadoğu'da nükleer silah üretiyor ya da bulunduruyor, bölgede tehdit unsurudur denilerek İran ve Pasifik'te aynı gerekçelerle Kuzey Kore hedef tahtasına oturtulmuştur. Saldırının bugünkü öncelikli hedefi Kuzey Kore olsa da gerçek hedefinin Çin olduğu konusunda genel bir mutabakat vardır.

Dünyanın en saldırgan ve haydut devleti olarak ABD, öteden beridir Çin'i iktisadi, ticari, siyasi alanlarda yükselişi durdurulması gereken en büyük rakibi olarak ilan etmiştir. Trump'la birlikte Çin'e adeta savaş ilan edilmiştir. Çin mallarının dünya ve ABD pazarlarındaki işgalini kırmak amacıyla gümrük duvarlarının yükseltilmesi, Çin'in de imzası bulunan ya da imzacısı olacağı ticaret anlaşmalarının sabote edilmesi vb. çabalar bunun ifadesidir. Güney Çin Denizi'nde yapılan tatbikatlar, kara sularındaki ihlaller, bura-

daki kara ve deniz üslerindeki tahkimatlar; asker, silah ve mühimmat sevkiyatları, bunların tümü Çin'e yönelik savaşın kapsamındaki önlemlerdir. ABD Çin'i çok yönlü olarak kuşatmaya çalışmaktadır.

ABD 1950'li yıllarda da Kore'ye saldırmış, onu korumaya çalışan Çin'i atom silahlarını kullanmakla tehdit etmişti. Bugün de müttefiki Japonya eliyle hava savunma sistemini dağıtmak, ağır iktisadi, siyasi ve diplomatik yaptırımlar uygulamak, askeri seçeneği her an devreye sokmakla tehdit etmek, nükleer tesislerini imha etmek gibi saldırılarla yine Kuzey Kore'yi boy hedefi yapmıştır. Ve yine esas hedefi, Kuzey Kore'ye sahip çıkan Çin'dir.

Elbette ki ABD'nin Çin ile kavgası bir hegemonya kavgasıdır. ABD epeydir sarsılan ve iyiden iyiye tartışmalı hale gelmiş bulunan hegemonyasını yeniden sağlamak ve gerekirse yeni bir emperyalist savaşla bunu tüm rakiplerine kabul ettirmek istemektedir. ABD Bush ve Obama dönemlerinde de saldırganı, ancak Trump'la birlikte gemi tümenden aza almıştır. Trump başkanlık seçimleri sırasında başkan olursa tüm işgal ve savaş bölgelerindeki askerlerini geri çekeceğini dile getirmişti. Tam tersini yaptı ve yapmaya da devam etmektedir. Öyle ki ABD'nin marifeti ile Ortadoğu boydan boya bir savaş coğrafyası haline gelmiştir. Keza Ukrayna bir başka savaş alanıdır. Şimdi de Asya-Pasifik bölgesi bir av sahasına dönüştürülmek istenmektedir. Bu saldırganlık elbette ki sadece Trump'ın kişiliği ile ilgili değildir. Beyaz Saray'ın ve Pentagon'un ortak eseridir.

NÜKLEER SAVAŞI ÖNLEYECEK YEGANE GÜÇ DEVRİMDİR

ABD ve müttefikleri yıllardır boyunca eğdiremedikleri Kuzey Kore'yi ve esas hedefleri olan Çin ve Rusya'yı bir nükleer savaşla tehdit etmektedirler. Daha öncekilerde olduğu gibi böylesi bir savaştan esas olarak zarar görecektir olanlar bir kez daha dünya işçileri ve ezilen halklar olacaktır.

Krizlerin, savaşların ve onun dolaysız sonucu olan yıkımların kaynağı kapitalist-emperyalist sistemdir. Kapitalist-emperyalist sistem var oldukça krizler, savaşlar ve onların yol açtığı acılar ve yıkımlar var olmaya devam edecektir. Krizlere, savaşlara ve yıkımlara kesin ve kalıcı biçimde son vermenin tek yolu, emperyalist-kapitalist dünya düzenini devrimlerle yok etmektir.

İKİYÜZLÜLÜK DİZ BOYU

Asya-Pasifik'te suların ha bire ısınıp fokurdama boyutlarına varmasının gerekçesi, Kuzey Kore'nin füze fırlatması, nükleer silah üretmesi ve bulundurması, tehdit ve uyarılara aldırma nükleer denemelere devam etmesi olarak açıklanıyor.

Bağımsızlık referandumu ve Kerkük sorunu

A. Engin Yılmaz

Emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri, saldırganlık ve savaşların merkezi haline gelmiş olan Ortadoğu'da büyük sarsıntılar yaşanıyor. İç toplumsal çalkantıların yanı sıra emperyalist müdahalelerle yerleşik statükosu altüst olan bu bölgenin tam ortasında, Kürt sorunu uluslararasılaşarak öne çıkmış ve Kürtler büyük bir güç haline gelmiş durumdadır. Dolayısıyla Kürt hareketleri Ortadoğu'daki gelişmelerde belirgin bir rol oynamakta ve geline noktada çok önemli mevziler elde etmiş bulunmaktadır. Bu konumlarıyla bölgenin yükselen gücü durumundadırlar.

Yüz yıl önce Sykes-Picot anlaşmasıyla kaybeden Kürtler, Ortadoğu'nun yeniden şekillendiği bir tarihsel evrede, bu kez haklı olarak mutlak şekilde kazanmak istiyorlar. Zira on yıllardan beridir ödedikleri büyük bedellerin, çektikleri dehşetli acıların ve sergiledikleri büyük yiğitliklerin sonucu olarak ve elbette ki çeşitli faktörlerin de etkisiyle sorunlarını uluslararası çözüm gündemine taşımayı başarmış oldular. Şimdi ulaştıkları gelişme aşamasında ulusal özgürlük ve bağımsızlık için nihayet büyük bir tarihsel fırsatla yüz yüze gelmiş olduklarına inanmaktadırlar. Nitekim öyledir de...

Böylesi bir aşamada Güney Kürdistan, "en uygun zamanın şimdi olduğunu" söyleyerek bağımsızlık referandumuna gitmektedir. *Rudaw'a* verdiği mülakatta Barzani bu inancını, "Daha önce birçok kez referandumu yapmak istedik fakat durum elverişli değildi. Ancak bu konuyu daha fazla ertelememiz Kürdistan Bölgesi halkının çıkarına değildir. Üstelik halkın geleceği üzerinde kötü sonuçları olacaktır. Bu yüzden referandum için en uygun zaman şimdidir" biçiminde dile getirmektedir.

Barzani ve Güneyli yöneticilerin bağımsızlık referandumuyla ilgili çeşitli açıklamaları, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin, geline aşamada artık bir yol ayrımına gelmiş bulunduğunu ve bu yol ayrımında bağımsızlık tercihinin kaçınılmaz olduğu sonucuna ulaşmış olduklarını gösteriyor. Böylece geri dönüşü zor olan bir yola da girmiş oldular. Güneyli Kürtler, ABD emperyalizminin müdahalesi sonucu yıkılan Baas rejiminin ardından ve ABD'nin denetiminde, 2005 yılında yapılan referandumla Kürdistan Federe Devleti'ni kurmuşlardı. Kürdistan Federe Devleti, bağımsız devletin kurulması aşamasına dayanmış bulunuyor. Bu süreç, bağımsızlık referandumu kararı ile başlatılmış oldu.

Kürdistan bağımsızlık referandumu ilan edilmeden önce bölgede ve uluslararası alanda yoğun bir diplomasi trafiği yürütüldüğü ve ABD dahil bir dizi bölgesel ve küresel gücün zımnı de olsa desteğinin alındığı, referandum kararının bunun sonucu olarak alındığı konusunda herhangi bir kuşkuyla yer yoktur. Olayın mantığı kadar gelişim seyri de bunu göstermektedir. Önce, Kerkük valisi Irak bayrağının yanı sıra Kürdistan bayrağının da asılması ve Kürtçenin resmi devlet dili olarak kullanılması kararını aldı. Kerkük İl Meclisi de Kerkük Valisi'nin bu kararını onayladı. Bu arada Barzani BM Genel Sekreteri Guterres ile görüşmesinden sonra bağımsızlık referandumunu en kısa sürede yapacaklarını açıkladı. Ardından da içteki ve dıştaki tüm basınca rağmen referandum kararlılığı korundu ve erteleme yoluna gidilmeyeceği söylendi.

Referandum kararının alınmasının gerisinde öteki bir dizi etkenin yanı sıra Irak ve Suriye'de IŞİD'e karşı savaşın son aşamasına gelinmiş olması ve dolayısıyla IŞİD sonrası Ortadoğu'nun nasıl şekilleneceği ya da paylaşılacağı olgusu da yer almaktadır. Geline bugünkü aşamada öteki faktörlerle birlikte, "Günümüz Ortadoğu'sunda bazı statükolar, özellikle de Kürt sorunuyla bağlantılı olarak, kaçınılmaz olarak değişecektir." Referandum aynı zamanda bu nesnel durumun da bir sonucu olarak gündeme gelmiş olmaktadır.

İÇERİDEKİ SORUNLAR YUMAĞI VE FARKLI TUTUMLAR

Bağımsızlık referandumuna gidilen bu dönemde, dıştaki engelleyici etkenler bir yana, Kürt bölgesel yönetimi içeride büyük sorunlar ve açmazlarla yüz yüze-

dir. 2015'ten bu yana başkanlık seçimleri yapılamıyor ve süresi dolmuş olmasına rağmen Barzani başkanlık koltuğunda oturmaya devam ediyor. Kürt parlamentosu KDP tarafından iki yıldır kapalı tutularak çalıştırılmıyor ve bazı Goran milletvekillerinin yanı sıra meclis başkanı da Erbil'e sokulmuyor. Dolayısıyla referandum kararı, meclis tarafından alınmadığından ötürü haklı olarak anti-demokratik bir tutum olarak suçlanıyor. Aynı haklı suçlama, parlamentonun KDP tekelinde olduğu ve bağımsızlığının bulunmadığı gerçeğini de kapsıyor. Yanı sıra bağımsızlık referandumunun KDP'nin kimseye danışmadan kendi başına aldığı bir karar olması gerekçesiyle sert eleştirilerin ve 'Hayır' kampanyasının konusu ediliyor.

Kürdistan bölgesel yönetimine merkezi bütçeden paylarının verilmemiş olması, bölgesel yönetimi içeride ayrıca zor durumda ve ekonomik bir krizle yüz yüze bırakıyor. Eşitsizliğin, işsizliğin, yolsuzluğun, yolsuzluk ve rüşvetin, anti-demokratik uygulamaların vb. gerçeklerin yaşandığı bir aşamada gündeme getirilen referandum, Barzani ve KDP'sinin yolsuzluk ve hırsızlıkların üstünü örtme ve kendi konumunu güçlendirme çabası olarak nitelendiriliyor. Dolayısıyla bir dizi Kürt çevresi referanduma ya kararsız ya da 'Hayır' biçiminde yaklaşıyor. Bağımsızlık referandumunun karşısında duran Kürt oluşumlarının hemen tümünün ortak meramını bir Kürt partisi yöneticisi, "Kürtler yüzyıllardır bu hayali için direnir. Her şeyden önce bağımsızlık için iki temel önemlidir: İçeride hukuki, ekonomik ve siyasal hazırlıklar. Dışarıda da bölge ülkelerini ve küresel güçleri ikna çabası. İkisi de yok. Kürdistan'da hepsi bağımsızlıktan yana olmakla birlikte referandum kararını eleştirenlerin 'Zamansız ve zemini hazır değil'" biçimi-

minde özlü olarak ifade etmektedir.

Barzani ve bölgesel yönetime ilişkin yukarıda sıralanan nesnel gerçeklere ve bunun üzerinden gündeme getirilen haklı eleştirilere rağmen Barzani'nin, "Bütün hayatım Kürdistan'ın bağımsızlığı için geçti. Kürt tarihindeki ilk Kürt cumhuriyeti, Mahabad'daydı. Kürt bayrağını göndere çektiklerinde, ben o bayrağın gölgesine doğdum. Bağımsız bir Kürdistan'ın bayrağının gölgesinde ölmek istiyorum" biçimindeki duygu ve düşüncelerinin ikiyüzlülüğünden ibaret olmadığını da geçerken belirtmiş olalım.

KERKÜK SORUNU

Kerkük'ün statüsü, Kürdistan'a ait olup olmadığı ve Kerkük petrol gelirlerinin paylaşımı ve petrolün nasıl ihraç edileceğiyle ilgili tartışmalar öteden beri temel bir konudur ve halen de çözülmemiş değil. Kerkük bir petrol kentidir ve Kerkük'ün petrol rezervleri 8,7 milyar varildir. Irak petrolünün mevcut üretiminin yüzde 40'ı Kerkük'te gerçekleşiyor. Ülkenin kanıtlanmış petrol rezervlerinin yüzde 6'sı da Kerkük'te bulunuyor. Çevresindeki köylerle birlikte nüfusu 1,4 milyon olan kentte Kürtler, Araplar, Türkmenler ve öteki başka azınlıklar birlikte yaşıyor. Ancak Kürtlerin, kentin bir Kürt şehri olduğunu ve Kerkük'ü "Kürtlerin Kudüs'ü" olarak tanımladıkları biliniyor.

Tartışmalı bölgelerden biri olan Kerkük'le ilgili herhangi bir çözüm henüz üretilmiş değil. 2005'te kabul edilen Irak Anayasası'nın 140. maddesi, Kerkük'ün statüsünün bir referandumla belirleneceğini hükme bağlıyordu. Bu maddeye göre, Saddam döneminde Kerkük'ten zorla göç ettirilenler dönecek, ardından nüfus sayımı yapılacak ve Kerkük'ün statüsü için Aralık 2007'de referandu-

ma gidilecekti. Ancak bu, bugüne kadar gerçekleşmiş değil. Yapılacak olan bir referandumda Kerkük'ün Kürdistan Yönetimine bağlanması yönünde kararın çıkacağına kesin gözüyle bakıldığı için bunun ABD'nin de onayıyla sürekli ertelendiği söylenmektedir. Tüm bunlara rağmen 25 Eylül'de yapılacak olan bağımsızlık referandumuna Kerkük'ün dahil edilmesine ilişkin hummalı girişimler ve hazırlıklar yapıldı. Bu yılın başlarında Kürdistan bayrağının resmi binalara çekilmesiyle başlayan ve sonra Kürtçenin resmi dil olarak yazışmalarda kullanılmasıyla devam eden süreçle birlikte Kerkük'ün Bölgesel Kürt Yönetimi'ndeki referandumu da dahil edilmesi netleşti ve Kerkük, bu referanduma katılma kararı almış oldu. Böylelikle Kerkük sorunu, bağımsızlık referandumuyla birlikte Irak ve elbette Kürdistan yönetimi bakımından daha da belirleyici bir önem kazandı.

Barzani'nin ve KDP'sinin Kerkük'ü de kapsayacak bağımsız Kürdistan hedefinin temel sorunu ve açmazı, ABD emperyalizminin ve siyonizmin desteği ve himayesine mecbur olması, bağımsızlık umudunun bunlara bağlanmasıdır. Bunlardan da halklara özgürlük, eşitlik ve gerçek bağımsızlık çıkmayacağı kesindir. Olası bir bağımsız devletin, Kürt değil, Kürdistan devleti olacağı, Kürtlerin, Arapların, Türkmenlerin, Ezidilerin ve Hristiyanların barış içinde eşitçe yaşayacakları, aynı temel haklara sahip olacakları söyleniyor. Söz konusu halkların ve azınlıkların birleşik mücadelesine ve bağımsız iradesine dayanmayan, emperyalizmin ve siyonizmin çıkarları gereği onların doğrudan desteğiyle kurulacak ve bunların himayesi altında olacak bir devlet içinde bunun mümkün olup olmayacağı görülecektir.

Sonuç olarak, her ulusun istediği biçimde yaşama hakkı olduğu gibi Kürt ulusunun da özerklik, federasyon ve bağımsızlık biçiminde yaşama hakkı vardır. "Ulus, kendi kaderine özgürce karar verme hakkına sahiptir. Ulus, diğer ulusların haklarına zarar vermeksizin, kendi istediği gibi örgütlenebilir." (Stalin)

Kurulacak bağımsız bir Kürdistan devletinde, Türklerin, Kürtlerin, Arapların ve tüm öteki halkların ve azınlıkların barış içinde bir arada yaşamayı başarıp başaramayacakları sorusu ve sorunu temel kaygılardan biri olarak herkes tarafından dile getiriliyor.

Bizim buna yanıtımız; "Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akıbetiyle yüz yüze kalacaktır" (TKİP IV. Kongresi, Ekim 2012) biçimindedir.

Bir fırtına bir "çaresizlik"

Kapitalist düzende her şey kâr uğruna yapılır. Doğal afetlere önlemler almak mı, almamak mı daha kârlı bir iştir? Düzen cephesinin bu soruya gerçek cevabı hiç de "insani" olmayacaktır. Çünkü sermaye düzeninde ölen insanların ve yıkılan yuvaların tek bir anlamı vardır. Düzen bu yıkımdan nasıl kârlı çıkacağını düşünür. Sigorta şirketleri en düşük sigorta bedelleriyle insanları nasıl yüzüstü bırakabileceklerinin hesaplarını yapar, inşaat firmaları leş bulmuş aç kurtlar gibi enkazın başına üşüşür. Konut reklamları bunları izler. İnsani trajediler milli birlik ve beraberlik demagojisinin parçası haline getirilir.

Kuzey Amerika kıtasında Irma adı verilen 5. kategorideki kasırga bir süre-

dir gündemin ilk sıralarında yer alıyor. Kasırgaların yıkıcı etkisini anlatabilmek için 5 aşamalı bir derecelendirme vardır. 5. kategori, bir kasırganın en yıkıcı olduğu halini ifade eder ve hızının saatte 252+ km olduğu anlamına gelir. Bu şiddetteki bir kasırgayla evler yıkılabilir, ağaçlar kökünden sökülebilir, yollar kullanılmaz hale gelebilir. Irma kasırgası ABD'nin Florida eyaleti, Küba'nın kuzeyi ve Karayipler ekseninde etkili olan bir kasırgadır. Bu eksen yaklaşık olarak Türkiye yüzölçümünde bir alana karşılık gelir. Şu ana kadarki etkilerine bakıldığında Irma kasırgasının şiddeti daha iyi anlaşılacaktır. Şimdiye kadar Irma nedeniyle 4 milyon ev ve işyerinin elektriği kesildi, 9 binin üzerinde uçak seyahati iptal edildi,

6 milyonun üzerinde insan için zorunlu tahliye kararı verildi. Karayipler'de 28, ABD'de 3 kişinin öldüğü tespit edildi. Onlarca insana ulaşamadığı ya da kayıp olduğu bilgisi var.

Irma kasırgası bugüne kadar Atlas Okyanusu'nda kayda geçen en büyük kasırgadır. ABD tarihinde 5. kategoride yer alan üçüncü kasırgadır. 1928 yılında ortaya çıkan Okeechobee kasırgası 4 binin üzerinde ölü ve 100 milyon doların üzerinde zarara yol açmıştı. 2005 yılında New Orleans'ı vuran Katrina kasırgası 120 milyar dolarlık bir zarar doğurmuş, Küba'da 10 kişinin canını almıştı. Irma kasırgasının halihazırda 1,2 milyon insanın yaşamını etkilediği ve bu sayının 26 milyona çıkabileceği söyleniyor.

Trump Irma kasırgasından "kocaman canavar" diye bahsediyor. Oysa asıl canavarlık belli aralıklarla fırtınaların/kasırgaların olduğu bölgelerde her yıkımdan sonra aynı mimariyle, aynı altyapılarla, aynı tarzda yaşam alanları inşa ederek insanları felaketin kurbanı etmektir.

Fransa genelinde kölelik yasası protestoları

Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un "emek yasası reformu" adıyla hayata geçirmeye çalıştığı kölelik yasaları Fransa genelinde sendikaların çağrısıyla 12 Eylül'de protesto edildi.

Başkent Paris'in yanı sıra Marsilya, Nantes, Lyon, Rennes kentleri başta olmak üzere ülkenin büyük kentlerinde işçi ve emekçiler sokaklara inerek yasa tasarrısını kabul etmeyeceğini haykırdı. CGT, FO, FSU-UNSA, SUD-Solidaire sendikalarının çağrısı ile Fransa genelinde 200 noktada eylemler düzenlendi.

Sendikalara göre Fransa genelinde 400 bin kişinin katıldığı eylemlere Paris'te 60 bin, Lyon'da 15 bin, Bordeaux'da 15 bin, Nantes'da 15 bin, Rennes'de 12 bin, Strasbourg'da 3 bin kişinin katıldığı açıklandı.

PARİS'TE ON BİNLER SOKAKTAYDI

Paris'te eylem için Bastille Meydanı'nda toplanan emekçiler sloganlarla İtalya Meydanı'na yürüdü.

Yürüyüş boyunca taşınan pankartlar ve dövizlerde de Macron ile genişletilen çalışma yasasının sermayeye hizmet ettiği; işçi ve emekçilere, gençliğe geleceksizlik ve kölelik dayattığı üzerinde duruldu. Bu saldırıya geçit verilmeyeceği vurgulu dövizler ve pankartlar taşındı.

Paris'te TKİP taraftarları da eyleme Fransızca "İşçi sınıfı savaştacak sosyalizm kazanacak!" pankartı ve parti bayrakları ile katıldı.

YASA TASARISINDA NELER VAR?

Emmanuel Macron'un seçim vaadi olarak ortaya attığı yasa tasarısında özetle şu maddeler yer alıyor:

- Patronların kâr etmediği gerekçeyle işten attığı işçiye ödeyeceği tazminata üst sınır getiriliyor.

- Çalışma saatlerindeki yasal süre kısıtlaması kaldırılarak çalışma süresinin 'işçi ile birlikte' belirlenebilmesinin önü açılıyor.

- İşçi ve memur arasındaki fark ortadan kaldırılıyor.

- Toplu sözleşme koşulları değiştirilerek daha kısa süreli ve iş güvencesinin ortadan kaldırıldığı kısa süreli sözleşmeler ön görülüyor.

- 50'den az işçi çalıştıran iş yerlerinin sendika olmaksızın pazarlık yapmasının önü açılıyor.

Şili halkının direniş sembolü: Victor Jara

KANLI BİR DARBE

11 Eylül 1973... General Pinochet'in askerleri tarafından başkanlık sarayı kuşatılmış, Salvador Allende'ye defalarca teslim olma çağrıları yapılırken, Allende radyodan yaptığı yayın aracılığıyla Şili halkına şunları söylüyordu:

"Size son kez hitap ediyorum. Uçaklar Magallanes radyosunun vericilerini bombaladı. Bu tarihsel geçiş anında, halkıma sadakatimi hayatımla ödeyeceğim. Ama yüz binlerce Şililinin bilincine düşen tohum er geç yeşerecek. Onların silahları ve güçleri var. Ama toplumsal ilerleyiş şiddet ve cinayetle durduramazlar. Vatanın emekçileri, ben Şili'ye ve geleceğine inanıyorum. Başka adamlar, başka insanlar ihanetin bastırıldığı bu acı karanlığı aydınlatacaklar. Er geç özgür insanın geçeceği kapıları açacak ve daha adil bir toplum kuracaklar. Yaşasın Şili! Yaşasın halk! Yaşasın emekçiler! Bunlar benim son sözlerim ve fedakârlığım boşuna değil, satılmışlığa, korkaklığa ve ihanete bir ahlak dersi olacağına eminim."

Bu, Allende'nin son konuşmasıydı.

1973 yılında ABD emperyalizminin kanlı eli bu kez Şili'ye uzanıyordu. Çünkü orada ne kendi çıkarlarını temsil edecek ne de kendi dayattığı politikaları hayata geçirecek bir kukla hükümet vardı. Orada Şili halkının büyük sevgisini ve desteğini kazanarak seçimlerde başarı elde eden ve göreve geldikten sonra her yaptığıyla yoksul emekçilerin yanında olduğunu kanıtlayan Salvador Allende ve partisi vardı. Buna göz yummak mümkün değildi elbette.

11 Eylül günü Allende'yi devirmek için CIA'yle işbirliği içinde hazırlanan kanlı darbe planı hayata geçirildi. Bu darbe organizasyonuyla Salvador Allende'yi devirerek iş başına geçen faşist General

Augusto Pinochet, 1973 yılından 1990 yılına kadar sürecek 17 yıllık iktidarı boyunca sayısız katliam ve cinayet işleyerek Şilili emekçilerin, gençlerin, kadınların, çocukların ve devrimcilerin kanı üzerinden yükselen bir düzen kurdu.

JARA VE "YENİ ŞARKI"

Faşist Pinochet'in başında olduğu Şili ordusunun gerçekleştirdiği darbenin hemen ardından binlerce Şilili yurtsever gözaltına alındı, işkenceye uğradı, katledildi... Bunlardan hiç kuşkusuz bir halkın direniş sembolü haline gelen Victor Jara'nın yeri ayrıdır. Peki kimdi Victor Jara ve neden onun şarkıları bugün hâlâ dilden dile dolaşmakta?

Victor Jara 1932 yılında yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ebeveynleri çiftçidir. Babası Manuel basit bir kahya iken, annesi Amanda ailesinin geçimi için çok sayıda işte çalışmıştır. Birçok ailede olduğu gibi babası alkol problemleri çekmekte ve annesine kötü muamele yapmaktaydı. Babası aileyi terk ettikten sonra annesi Amanda ailenin bakımıyla tek başına ilgilenir. Annesi Victor Jara'nın hayatında çok önemli bir etkidir. O da şarkı söyleyip, gitar çalmış, bunları ve Şili folk müziğini oğluna öğretmiştir. Annesiyle beraber geçirdiği zamanın, müzik hayatına adım atmasında çok önemli etkileri olmuştur. Annesinin ölümünden sonra muhasebe eğitimini yarım bırakmış ve ilahiyat okumak istemiş, ancak bu sadece 2 yıl sürmüştür.

Tiyatro ve halk müziği dine olan inancını silikleştirdikten sonra işsiz olarak Lonquén'e döner ve yakın arkadaşları ile kendini folklor tahsiline adar. Bu zaman zarfında tiyatroya ilgisi gelişir. Jara, Şili Üniversitesi'nde Tiyatro Okulu'na girmiş, başarı göstererek oyunlar yönetme-

ye başlamıştı. Bu arada Şili Üniversitesi korosuna katılmış ve ilk bestelerini burada yapmıştı. Jara, burada "Yeni Şarkı" akımının kurucusu olan Violetta Parra ile tanıştı ve onunla çalışmaya başladı. "Yeni Şarkı" kısa zamanda emperyalizmin ve sömürgeciliğin karşısında bir simge haline geldi. Özellikle o dönemde halk şarkılarını söylemek yaygın bir protesto tavrıydı. Jara yaptıkları müziği şöyle dile getiriyordu:

"Violetta Parra'dan teslim aldım bu duyguyu. Yaptığımız şeylerin kıtasal bir değeri olduğuna, kitleleri sürüklediğine inanıyorum. Devrimci şarkı, devrimci güçtür. Bütün üçüncü dünya ülkelerinde sözü geçen güçlü silah..."

DUDAKLARINDA ŞARKIYLA ÖLDÜ

Askeri darbe sırasında Jara, Teknik Üniversite'deki işi başında gözaltına alınır ve yoldaşlarıyla birlikte Şili Stadyumu'na getirilir. Yaklaşık 5 bin kişi bu stadyumda tutulmakta ve işkenceye uğramaktadır.

Tarih 16 Eylül 1973'ü göstermektedir. Jara faşistlerin elinde tutsak durumunda da olsa onun zihni ve fikirleri o anın çok ötesindedir. O hâlâ gelecek güzel günleri mesken tutmuştur kendisine ve ömrü boyunca Şili halkı için yazıp söylediği şarkılarına ölmeden önce son bir besteye daha katkıda bulunur. Bu bestesi onun son bestesi olur:

"Beş bin kişiyiz burada

Bu ufaklık yerinde kentin.

Beş bin kişiyiz.

Kim bilir daha kaç kişiyiz kentlerde ve ülkede?

Burada yapayalnız on bin el,

Tohum eken ve fabrikaları çalıştıran."

Hemen oracıkta yaptığı bu bestenin ardından Jara, gönül verdiği partisi Unidad Popular'ın ünlü şarkısı "Venseremos"u söylemeye başlar. Ona

sadık dostu gitarı da eşlik eder. Faşist cellatlar arasından yükselen bu korkusuz ve cesur sese stadyumdaki yoldaşları da katılır hep bir ağızdan:

"Venseremos venseremos

Kıralım zincirlerimizi

Venseremos venseremos

Zulme ve yoksulluğa paydos"

Stadyumda binlerce devrimcinin hep bir ağızdan eşlik edip söyledikleri bu şarkı, stadın en yüksek rütbeli gestapo subayı, Pinochet'in sağ kolu, işkenceci Albay Mario Manríquez Bravo'yu öfkeliendirir. Havaya ateş emrini verir. Stadyum mermi sesleri ile inlerken şarkı hâlâ devam etmektedir. Ateş kesildikten sonra, şarkıyı söyleyeni aramaya başlayan askerler Jara'yı bulurlar ve gitarını çalamaması için önce ellerini kırarlar. Ancak Jara, şarkıyı söylemeyi sürdürmektedir. Jara'nın katili olarak tarihe geçen "Prens" lakaplı Edwin Dimter Bianchi, Jara'nın kafasını dipçikle parçalar. Bedenini delik deşik ederler. Yetmez... Kestikleri ellerini herkesin görmesi için tribünlerin önüne asarlar. Jara ve gitarı artık bir direniş sembolü olmuşlardır. Victor Jara'nın işkence edilmiş, 44 mermiyle delik deşik edilmiş bedeni dört gün sonra Santiago Mezarlığı yakınlarında bulunur ve eşi Joan tarafından toprağa verilir...

PINOCHET ÖLDÜ, JARA YAŞIYOR!

Victor Jara 39 yıllık kısa yaşamı boyunca yoksulların, ezilenlerin sesi oldu. Bir fabrika grevinde, bir üniversite boykotunda ya da bir sokak başında çocukların arasında elinden hiç düşürmediği gitarı eşliğinde söylerdi şarkılarını. Hayatın içindeydi o. Bu yüzden hâlâ Şili halkının kalbinde yaşıyor ve adı dilden dile dolaşıyor. Jara ve binlerce devrimcinin katili faşist Pinochet'in ise öldüğü 2006 senesi öncesi son günlerini korku içinde geçirdiği söylenir. Bugün bu eli kanlı katillerin adları hak ettiği yer olan tarihin çöplüğündeki yerlerini alırlarken, Victor Jaralar, Zapatalar, Cheler, Allendeler Latin Amerika halkı başta olmak üzere dünya halklarının mücadelesinde sonsuza kadar yaşayacaklar...

"Umutlar ve insan olan ne varsa?
Ve kan akardı derelerimizden;
Zilan, Munzur, 33 kurşun,
Newala Qasaba
Ve ülkenin bütün derelerinde?
O iklimde kalırdı acılar
Duymazdı bir Allahın kulu
Çılgılığımızı
Ve dağlara sevdalanırdık
Karabasan gecelerin
Sabahlarında
Direnmek kalırdı Kürde
Yaşamanın bir başka adı
Direnmektir..."

(Musa Anter)

Musa Anter Kürt halkının mücadelesinde yaşıyor!

Kürt halkının yürekten sahiplendiği bir Kürt aydınıdır Musa Anter. Ape Musa Kürt halkının yüreğindeki yerini emekle, mücadeleyle kazandı. 72 yaşında koca bir çınardı Kürt halkının yüreğinde. 1992 yılında katledildi. Fakat bu büyük çınarı Kürt halkının yüreğinden koparamadılar.

MÜCADELEYE GEÇEN YAŞAM

Musa Anter, 1920 yılında Mardin-Nusaybin ilçesinin Eskimağara köyünde doğdu. İlkokulu Mardin'de, ortaokul ve liseyi Adana'da okudu. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi.

İlk gözaltına alınması öğrencilik yıllarında Dersim isyanı sırasında oldu. Yıllar sonra Kürtçe şiiri "*Qimil/Kimil*" gerekçeyle 1959 yılında 49'lar Davası ile idamla yargılandı. 27 Mayıs darbesinde aftan yararlanarak serbest kalan Anter, hapishaneden çıktıktan sonra *Deng*, *Barış Dünyası* ve *Yön* dergilerinde yazdı. 1963'te 23'ler davası ile tekrar hapisaneye girdi. Mamak, Sultanahmet, Balmumcu, Seyrantepe ve Nusaybin hapishanelerinde

kaldı. 12 Eylül darbesinde Kürtçülük propagandası yapmaktan tutuklandı. Yaşamı boyunca toplam 11,5 yıl hapiste kaldı.

Devrimci Doğu Kültür Ocakları, Halkın Emek Partisi, Mezopotamya Kültür Merkezi ve İstanbul Kürt Enstitüsü'nün kurucularındandı.

'90'LI YILLARIN KIRLI SAVAŞINDA KATLEDİLEN İLK KÜRT AYDINLARINDANDI

Anter, 20 Eylül 1992'de Diyarbakır'ın Seyrantepe mahallesinde uğradığı silahlı saldırıda sol bacağına iki, kalbi ve kafası-

na birer kurşun sıkılarak katledildi. Musa Anter'in yanında bulunan gazeteci ve bugün AKP milletvekili olacak kadar geriye düşen Orhan Miroğlu saldırı sırasında yaralandı.

Eski JİTEM'ci Abdülkadir Aygan; Anter'in, kendisinin de içinde bulunduğu tim tarafından JİTEM için öldürüldüğünü itiraf etti.

Anter'in mezarı, Nusaybin ilçesine bağlı Akarsu Bucağı Eskimağara (Zivengi) köyündedir.

Musa Anter üretken mücadeleci kimliğiyle başta Kürt halkı olmak üzere halkların yüreğinde yaşamaya devam ediyor.

Sürekli mücadele içinde olan Musa Anter yaşamına şu eserleri sığdırmıştır:

- * *Birina Reş / Kara Yara* (1959)
- * *Qimil / Kimil* (1962)
- * *Ferhenga Kurdî-Tirkî / Kürtçe-Türkçe Sözlük* (1967)
- * *Hatıralarım I* (1991)
- * *Hatıralarım II* (1992)
- * *Vakayiname* (1992)
- * *Fırat Marmara'ya Akar* (1996)
- * *Çınara Min* (1999)

Gladkov'un Çimento'su

Gladkov'un *Çimento* romanında, asalaklığın önce bedenlere, sonra zihinlere yerleşmesini engellemek isteyen bir avuç devrimcinin, başta Gleb'in çetin ve sert mücadelesine şahit olacaksınız.

Roman, devrim sonrası işçi sovyetlerinin işlerliğini, üreten bir topluma giden zorlu yolu, işçi sınıfı iktidarı olmasına rağmen eskiyle yenin bitmeyen çatışmasını anlatır. Uzun yıllar orduda askerlik görevini yapan işçi Gleb, geri döndüğünde çimento fabrikası yerine bir hayalet binayla karşılaşır. Ve sözüm ona hayalet binanın kâğıt üstünde olan işçilerine de bulaşmıştır yozluk, çıkarılık ve sinsilik. İyice esir almıştır onları.

İşçi Gleb, kararlı, inatçı, devri-

min çıkarlarını kendi çıkarları gibi gören, mücadelecisi bir çekirdek yaratıp, hem fabrikanın yeniden açılmasını sağlamak hem de karşı devrime kadar gidecek olan bürokratik uyusukluğu da alt üst etmek istemektedir. Gleb bu kavgada çoğu kez yalnız kalsa da devrim düşmanlarının karşısında inançlı, kendine güvenen, hayatı elleriyle yaratanların dikilmesini istediği için fabrikanın açılmasını çok ister. Gleb bir ülkede devrim de olsa, işçi sovyetleri de başta olsa yeni insanın inşasının, yeni kültürün yerleşmesinin önünde eskinin köhnemişliğinin olabildiğince direnç gösterdiğini ve öyle kolayından yıkılıp gitmediğini gösterir bize. Gleb öfkeli, çünkü her şey ihtiyaca göre olmalıdır ve

herkes yeteneklerine göre çalışmalıdır.

Sonunda Gleb'in fikirlerinin ve çabalarının sonuçları görülmeye değer. Fabrika açılmış, üstelik köşe tutucular mağlup edilmiştir. Hayatı yaratanların, devrimin eserini yapanların bu fabrika açıldığında kendinden geçercesine alkışlamaları ve bir kez daha işçi sınıfı iktidarının önünde eğilmeleri bundandır. Gladkov'un dediği gibi, çimentoyu iyi verirsek tutar. Çünkü Çimento bizi. Çimento işçi sınıfıdır.

Son bir not olarak belirtelim ki *Çimento*, en beğenilen 20 Sovyet romanından biridir. En az 30 dile çevrilmiş olup, milyonlarca kez elden ele dolaşmıştır.

M. GÜZEL

Müziğe aşık bir devrimci ozan:

Ruhi Su

"Benim memleketimde bugün
İnsan kanı sudan ucuz
Oysa en güzel emek insanın kendi-
si..."

Evet, onu bu sözlerle anlatmak, yaşamına ayrıntılı bir şekilde bakıldığında çok yerinde oluyor. Müzik diye bir olgunun varlığını keşfettiğinden beri onun peşinden koşan, imkanlarını onu yakalayabilmek için seferber eden, yorulmak bilmez bir inat ondaki... Fakat Ruhi Su'nun talihsizliği sanata ve sanatçıya değer verilmeyen, hatta sanatını bilinçle ve devrimci mücadele ile başarılı bir şekilde birleştiren kimliklerin "ceza"landırıldığı bir dünyada yaşıyor olmasıydı.

Yaşamı boyunca bu sorunu çok kez yaşadı. Öyle ki sürgünde olduğu dönemler kendisine yasaklanan operanın her gün önünden geçmekle yetindi kimi zaman. Ondaki müzik aşkı ona bunu bile yaptırıyordu. Sadece bu bile onu heyecanlandırmaya yeten bir şeydi.

Ruhi Su müziğe aşık ve tersinden bir o kadar da bundan mahrum bırakılmaya çalışılmış bir sanatçıdır. Kentli bir ozandır. Yaşamı birçok devrimci sanatçının kadar zorluklarla geçmiş, fakat belki birçoğundan çok daha fazla acılar yaşamıştır. Bu acıları çok küçük yaşta yaşamaya başlamış olması dikkat edilmesi gereken bir olgudur.

Van'da doğan Ruhi Su annesini ve babasını hiç görememiştir. Kendi deyimi

mi ile "birinci dünya savaşının ortada bıraktığı çocuklardan" biriydi. O dönem akrabası diye bildikleri kişilerle beraber Adana'ya gittiler. Ve o dönem İngilizler ve Fransızların işgali altında bulunan Adana'dan Toroslara kaçmak zorunda kalırlar. Tesadüfen hayatta kalabilen Su'nun, çok küçük yaşta olmasına rağmen dağlarda tek başına yaşadığı günler bile oluyor; Ağaçlarda uyuduğu, meyve yiyerek beslendiği...

"Kaç kaç günleri" diye bilinen günler bitip de tekrar şehre geldiklerinde bir çocukluk arkadaşının annesinin önerisi üzerine öksüzler yurduna veriliyor. "Oyun" denilen bir şeyin varlığını yurtta öğreniyor. On yaşında yatılı okul yaşamı başlayan Ruhi Su'nun müzik ile ilk temasları burada başlıyor. Yurt onu 3. sınıftan okula başlatıyor ve öksüzler yurdunun müzik öğretmeni Ruhi Su'ya bir keman aldırıyor. Böylelikle müzik aşkı başlamış oluyor.

Ruhi Su, müzik öğretmenliği okuluna gitmek istemektedir. Fakat dönemin Savunma Bakanı Recep Peker kimsesizler yurduna bir bildiri göndererek o yıl okulu bitiren tüm çocukların askeri okullara yönlendirilmesi emrini verir. Askeri okula alınan Ruhi Su müziği orada da bırakmaz ve keman çalışmasına devam eder. Ozanın sistem ile ilk karşı karşıya gelişleri bu yıllarda başlar. Keman çalışması sırasında askeri okulun komutanı kemani alır ve parçalar. Bu olayla da beraber Ruhi Su bu okuldan kurtulmanın yollarını arar. İlk okuldan kaçmayı dener. Bu planı başarılı olamayınca okulun doktorunun kendisi hakkında çürük raporu vermesini sağlar ve askeri okuldan kurtularak yine müzik aşkının peşine düşer. Ve bu kurtuluşun ardından müzik okuluna girmeyi de başarır. Ardından 1942 yılında Devlet Operası'nda çalışmaya başlar. 1952 yılına kadar Devlet Operası'nda çeşitli operalarda oynar: Bastien Bastienne, Madam Butterfly, La Boheme, Satılmış Nişanlı, Fidelio, Maskeli Balo, Yarasa, Figaro'nun Düğünü, Rigoletto ve Aşk İksiri gibi...

Devlet operasında çalışırken siyasi düşüncelerinden kaynaklı tutuklanır ve opera yaşamı son bulur.

Normalde küçüklükten beri batı müziğine yönelen-yönlendirilen Ruhi Su'nun türkülere olan ilgisi ve eğilimi kendisini hep korumuştur. Operadan çıkarılması ile beraber türkülere daha

fazla ağırlık vermeye başlar.

Bir dönem radyoda "bas-bariton Ruhi Su türküleri söylüyor" başlığı ile türkü programları yapar. Muhyi'den "Zahit Bizi Tan Eyleme" gibi nefesler söyleyen Ruhi Su'yu, "Alevi türküleri söylüyor, komünizm propagandası yapıyor" diye sustururlar. O dönem, iktidar, Alevi nefesleri söylemekle komünist olmayı eş anlamda algılıyordu. Böylece Ruhi Su'nun radyodaki işine de son verilir.

Ruhi Su 1945-46 yıllarında Ankara DTCF'de bir koro oluşturur. Ve bu esnada daha sonra eşi olacak Sıdika ile tanışmıştır. Koroda türküleri söyleyen Sıdika da Ruhi Su gibi devrimci kültürü barındıran ve yaşatan bir insandır. İkisi de TKP tutuklamalarından nasiplerini alırlar.

1952 yılında tutuklanan Ruhi Su hapishanede de üretimlerini kesintiye uğratmaz. 6 yıl boyunca düzenin zindanlarında kalan Ruhi Su'nun iki yıl boyunca bağlama alması engellenir. Sonrasında ilkin süpürge saplarından yapılma bir bağlamayla ve nihayet kendi bağlamasıyla müzik çalışmalarına geri döner. Birçok üretimini hapishanede yapar. Bu arada Alevi deyişlerini okur, Pir Sultan'ın, Hatayi'nin ve diğer ozanların deyişlerini yorumlar. Nazım Hikmet'in şiirlerini ilk olarak Ruhi Su besteler. 1954'te hapisteyken söylediği *Mahsus Mahal* adlı türküsi öne çıkan eserlerindendir. Hapiste koro kurar ve tutsakları da devrimci kültür-sanat çalışmalarına dahil eder.

Hapishaneden çıktıktan sonra Ruhi Su için sürgün yılları başlar. Konya ve Ankara'da sürgünde kalır. Ve sürgün yılları da son derece güçlükler içerisinde geçer. Çalışacak iş bulma konusunda zorluklar çeker. Konser vermesi, plak çıkarması, program yapması yasaktır. Daha da zoru ise eski dostların karşılaşmalarında kafalarını çevirmeleridir hiç kuşkusuz. Ruhi Su'nun bir baloda türkü söylemesi planlanır ama Ankara Valisi Kemal Aygün "*Ruhi Su'nun itibarını iade etmek mi istiyorsunuz?*" diyerek yasaklar baloyu.

'70'li yıllara gelindiğinde devrimci yükselişe beraber Ruhi Su'nun üzerindeki baskı hafiflemeye başlar. Bunun sebebi toplumsal muhalefetin desteğidir. '70'li yılların ortalarından itibaren müzik çalışmalarına yoğunluk verir. Toplumsal muhalefetin ve devrimci mücadelenin yükselişinin Ruhi Su üzerindeki etkileri onun plaklar çıkarması ve korolar kurması olarak kendini gösterir. En önemli korusu, 1975 yılında Dostlar Tiyatrosu bünyesinde, ilk üyelerini sınavla seçerek kurduğu Dostlar Korusu'dur. Aynı yıl Sümeyra Çakır da Ruhi Su'dan ders almaya başlamış, bir süre sonra da korist olarak Dostlar Korusu'na katılmıştır. 1976 yılının sonunda "El Kapıları", 1977'de "Sabahın Sahibi Var", 1978'de ise "Semahlar" uzunçalarında Dostlar Korusu Ruhi Su'ya eş-

lik etmiştir. Ruhi Su, Dostlar Korusu ile İstanbul, Ankara ve Bursa'da çok sayıda konser verir.

Ruhi Su'nun kurduğu korolar geniş kitlelerin müzikle hem dinleyici olarak hem de icracı olarak buluşabilmeleri açısından verimli birer örnek olmuştur. Bu korolar kitlelerin sanatçılarla buluşmasında ve sanatçıların da emekçileşmesinde etkin rol almışlardır. Ruhi Su bu durumu şu sözleri ile açıklamıştır: "Halkını seven bir insanın, halkın yetiştirilmesi diye de bir şeyin var olduğunu bilmesi gerekir." Bu yönü ile güçlü bir bakışa sahip olan Su, müzikal açıdan da müzik tarihine geçecek katkılarda bulunmuştur. Halk müziğini batı tekniği ile söylemek ilk olarak Ruhi Su şahsında vücut bulmuştur. Bununla beraber halk türkülerini çok sesli bir şekilde seslendirerek müzik tarihine katkılarda bulunmuştur. Bu katkılardaki yaratıcılık, onun devrimci duruşunun müzik alanındaki yansımalarının parlak bir ifadesidir.

Ruhi Su müzik tarihimiz açısından son derece belirleyici bir yerde durmaktadır. Hem müzikal anlamda hem de devrimci mücadele açısından bu böyledir. '70'li yılları yaşayan devrimci kuşaktan insanlar "biz Ruhi Su'yu dinleyerek devrimcileştik" diyebilmektedirler. Bu söylem bir gerçeğe işaret etmektedir. Kültür-sanatın sınıf mücadelesine katkısı buradan da görülebilmektedir. Nasıl ki günümüzde devrimci müzik gruplarını dinleyerek insanlar mücadeleye kanallı olabiliyorsa '70'li yıllarda da Ruhi Su bunun öncülüğünü yapabilmıştır. Halk müziğinden etkilenip, oradan beslenip tekrardan bağlamasıyla, basbariton sesiyle halkın müzik aracılığı ile dili olabilmıştır. Halk ozanlığı geleneğini kentli ve eğitimli bir şekilde layıkıyla yerine getirmiştir. Halkın yaşadığı ne varsa onu eserlerinde dillendirmiş ve hatta yol gösterici bir şekilde müzik yapabilmıştır.

Onun bu yönü yaşamı boyunca iktidarın saldırılarının hedefi olmasına sebep olmuştur. Yaşamının son zamanlarına doğru yakalandığı hastalığı için yurtdışında tedavi görmesi gerekmektedir. Ve sermaye iktidarı onun tedavisini geciktirmek için çaba harcar. Tedavisini geciktirerek hastalığının ilerlemesi iktidarın işine gelecektir. Prostat kanseri olduğu açığa çıkan Ruhi Su'ya yurt dışında tedavi olması için pasaport izni gecikmeli bir şekilde ve bir lütuf olarak sunulunca bu lütfu elinin tersi ile itti. Onun hastalığı "*Türk hekimlerine emanet*" edilemeyecek kadar ciddiydi.

Yaşamı boyunca onurlu bir duruş sergileyen Ruhi Su devrimci kültür sanat mücadelemizin tarihinde onurlu yerini aldı. Pir Sultan'dan Nesimi'ye, Ruhi Su'dan Jara'ya devrimci kültür sanat geleneği sürdü ve hâlâ da sürüyor. Zalimin zulmü karşısındaki direniş, notaların ve kızıl bayrakların karşılıklı dansı ile bundan sonra da devam edecek.

F. DENİZ